

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

அநு வை. நாகராஜன்

1993 ஜனவரி — விலை ரூபா 10/-

ஆசிரியர்: டாக்டர் ஜி.வா

Digitized by eGangotri Foundation
notaham.org | aavanaham.org

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS: AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothe Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

238

ஜனவரி — 1993

28-வது ஆண்டு

புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்.

புத்தாண்டு, பொங்கல் வாழ்த்துக்களை கைவகுங்கள், எழுத்துாளர்கள், விற்பனையாளர்கள், விளம்பரதாரர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தகவல் தொடர்புகளே அறுபட்ட நிலை, மூலப் பொருளான பத்திரிகை காகிதம் லேசில் கிடைக்க முடியாத அத்தரமான சூழ்நிலை, இவைகள் மத்தியில் மனசு சோர்ந்து போகாது மல்லிகையை வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

முன்னர் மாசத்துக்கு ஒரு தடவை கொழும்பு சென்று எந்தென் அளவுக்கு கொடு தடவை தமிழகம் போய் வந்தேன். இன்று ஊரை விட்டே அரக்கிப் போக முடியவில்லை. பிரயாணச் சிரமம், பிரயாணத் திக்காகச் செலவிடும் பணமும் ஒரு காரணம்.

இருந்தும் எல்லா நண்பர்களையும் மனசில் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. அன்பர்களது சுக சேமங்களை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்வதுண்டு. புத்தாண்டுச் சந்திப்பைப் புதுப்பியுங்கள்.

இருட்டென்று இருந்தால் வெளிச்சம் வந்தே தீரும். இது நியதையின் நியதி. இந்நட்ச சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் கஷ்ட நிஷாங்குகளுக்கு இதையிலும் மெல்லிசாக நம்பிக்கைக் கூடரொளி தெரிகின்றது. இந்த மண்ணில் சமரகானமும் கபீட்சமும் நிச்சயம் மலரும் என்றே உறுதியாக நம்புகின்றேன். பழையபடி நீங்களும் நானும் ஆறுதலாகச் சந்தித்துக் கதைப்போம். அந்தக் காலத்திற் காகக் காத்திருக்கின்றேன்.

இந்த இதழின் மல்லிகை 28-வது ஆண்டில் காண்பு எடுத்து வைக்கின்றது. கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக மல்லிகை மீது தனி அன்பு கொண்டு, அதன் வளர்ச்சியில் ஈக்கதை காட்டி ஒத்துழைத்து வந்த அத்தனை அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் எனது நன்றியை இந்நக் கட்டத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். நெருக்கடியும் யுத்த அபாயமும் சூழ்ந்துள்ள இந்நக் கால கட்டத்தில் இதழ்களை ஒழுங்காக மாசா மாசம் வெளியிட இயலவில்லை.

— டெயிலிக் ஜென்

அடைப்பிடி

நாணலென நிமிர்ந்து நிற்கும்
படைப்பாளி, அநு வை. நாகராஜன்

— 'சிற்பி,

முழுமையான பொன்த் — சிங்களப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து —
வளர்ந்து, கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்ற ஒருவரால்,
தரமான தமிழ் எழுத்தாளராகவும், தரமான சைவப் பண்பு கமழும்
தமிழ்ப் பேச்சாளராகவும், பத்திக் கவிஞராகவும் புகழ் பெற முடியுமா?
"முடியும்!" என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக விளங்குகின்றார்,
திரு. அநு வை. நாகராஜன்.

அவர் சிறந்த ஊர், யாழ்ப்பாணத்து வடமராட்சியைச் சேர்ந்த
உடுப்பிட்டி; சின்னஞ் சிறு பருவம் முதல் வாலிபம் வரை வாழ்ந்த
இடம், அதுராதபுரம்.

வாழ்ந்து குழலுக்கு இசைவாகத் தன்னை மாற்றிக் கொள்வது,
என்த இயல்பு. ஊரால், நாகராஜனின் பெற்றோர் எந்நேரமும்
"கண்ணுக்குள் எண்ணெய்" விட்டுக் கொண்டு இருந்தபடியால்
அவர் குழலுக்கு இரையாகாமல் தப்பினார். அதுராதபுரத்தில் இருந்த
அயர்களின் வீடு, எப்பொழுதும் உடுப்பிட்டித் தமிழ் வீடாகவே
இருந்தது.

ஓய்வு நேரங்களிலும் நான் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டிய
நிர்ப்பந்தம் வெளியே சென்று நண்பர்களுடன் அரட்டை அடிப்பதற்
கும், உலாத்துவதற்கும் முற்றாகத் தடை நல்லவை — தரமானவை
எனப் பெற்றோரால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பத்தகங்களும் கஞ்சிகை
கூறும் என் நண்பர்கள். அதுராதபுரம் புனித துசையப்பர் கல்லூரி
நீயில் நான் மாணவனாக இருந்தபோது 'தனிமைப் பகாடுமை'யில்
இருந்து தப்புவதற்காக 'சாணியம்', 'கெயின்ஸ் ஜோன்ஸ் முதலுத
விய் படை' போன்ற அமைப்புகளின் சேர்த்து செயற்பட்டேன் எனத்
திருப்தியுடன் இன்று குறிப்பிடுகிறார், திரு. நாகராஜன்.

குழந்தை உளவியல், சிறுவர் சுதந்திரம் போன்றவற்றை அறிந்
திராத அகலது அறிந்தும் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாத வைரமுத்து
இராசம்மா தம்பதிகளின் கண்கூடும் — கறாரும் கல்வித் துறையில்
நாகராஜன் முன்னேறுவதற்கு வழி வகுத்தன.

— பொறுப்புணர்ச்சியுடன் உத்தியோகக் கடமைகளை ஆற்றும்
ஆற்றலை வளர்த்தன;

— ஓய்வு நேரத்தை ஊர்ப்பணிக்கு அர்ப்பணிக்கும் மனப்பான்மை
மையை ஏற்படுத்தின;

— பழைமைபிற் காலான்றிப் புதுமையை வரவேற்கும் எழுத்
தாளனை உருவாக்கின.

இவை அனைத்தும் இணைந்து கண்ணியமான ஒரு குடும்பம்
தனாக அவரைப் புடம் போட்டன.

இலண்டன் பல்கலைக்கழக இண்டராட்சி, கொழும்பு பல்கலைக்
கழக முன்னிலைச் சட்டமாணி, சென்னைச் சைவ சித்தாந்த சமாஜ
சைவப் புலவர், தமிழ்நாடு சமூக சேவை விஞ்ஞான டிப்ளோமா, சிறு
கைத்தொழில் டிப்ளோமா என்பவை இவர் பெற்ற கல்வித் தராதரங்
கள். சுகாதார — புகையிரத திணைக்களங்களிற் சிறிது காலம்
எழுது வினைஞராகக் கடமையாற்றிப் பின்பு 'எழுத்தறிவிக்கும்
இறை பணி'யை மேற்கொண்டு அதுராதபுரம், கொழும்பு, நுகே
கொடை, தெகிவளை, யாழ். மயிலிட்டி தெற்கு (கட்டுவன்) ஆகிய
இடங்களில் ஆசிரியராக — ஹிசேட் பதவி ஆசிரியராக — அகிரா
கக். கடமையாற்றி இப்பொழுது யாழ் தாவடி இந்துக் கலவன்
பாடசாலையில் முதலாந்தர அதிபராகப் பணியாற்றுகின்றார். திரு.
நாகராஜன் ஓய்வு நேரத்தில் ஒன்றுமே செய்யாமல் இருப்பதற்குத்
தெரியாத இவர், தெல்லிப்பழை விழிப்புல வலுவிறத்தோர் வாழ்வு
கத்தின் பொதுச் செயலாளராகவும், வலி. வடக்குப் புனர் வாழ்வுக்
கழகம், தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் களம், யாழ் இலக்கிய
வட்டம் என்பனவற்றின் மூல வேர்கள்ல் ஒருவராமவும், அவற்றின்
முக்கிய பதவிகளில் ஒருவராகவும் இருந்து கொண்டாற்றுகிறார்.

இவருக்கு, இத்தனை வேலைகளுக்கும் மத்தியில் எழுதுவதற்கு
நேரம் எப்படிக் கிடைக்கிறது?

"வாசிப்பதும், எழுதுவதும் எனக்குத் தெர்ப்புட்டுகின்றன! சோர்
வடையும் உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் அவையே சிறந்த 'ரொனிக்'
என்கிறார் நாகராஜன்.

தென்னிந்தியச் சிறுவர் சுஞ்சிகையான 'கண்ணன்' நடத்திய
போட்டியிற் பரிசு பெற்றபோது, இவருக்கு 'மார்கண்டேயன்' வயசு.

திரு. 'அநு வை. நா.' வின் முதற் சிறுகதை — சுதந்திரன்
(யார் மேற்பழி) இதழில் வெளியானது. இலங்கையில் உள்ள பிர
பல வார — மாத இதழ்களில் இவருடைய கதைகள், கட்டுரைகள்,
கவிதைகள் வெளியாகியுள்ளன. தமிழ்நாடு, முாசொலி, கிராமோத்
யம் ஆகிய சென்னிந்தியச் சுஞ்சிகை பத்திரிகைகளிலும் இவருடைய
ஆக்கங்கள் இடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1959-63 காலப்
பகுதிகளில் அதுராதபுரத்தில் இருந்து 'அன்னை' எனும் ஒரு சுஞ்சி
கையை இவர் வெளியிட்டமை ஒரு பெரும் காதனை எனலாம்.
தமிழ் மூலலிம் எழுத்தாளர் சிலருக்கு 'அன்னை' ஓர் அன்மையாக
கவும் விளங்கி இருக்கிறான். அத்தோடு, அந்நாளில் அங்கு ஓர்
எழுத்தாளர் (தமிழ்) பரம்பரையை வித்திட்டு வளர்க்கவும் செய்து
ருக்கிறார் இவர் வழிபட்டால் வந்த வாரீசுகளின் சிலர் இன்று
தென்னிலங்கையில் பிரபல எழுத்தாளர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம் முதன் முதலிற் செய்தி
இதழொன்றை வெளியிடத் தீர்மானித்தபோது அந்நகரான செயல்

வடிவங் கொடுத்து, அதன் இதழாசிரியராகவும் இருந்து அதனைச் சிறப்பாக வெளியிட்டவர், திரு. நாகராஜன். தொழிற்சங்க வாதியாகவும் செயற்பட்ட இவர் பல போராட்டங்களிலும் (கயமொழி ஆசிரியரின் சமசம்பாள் போன்ற தீவிர போராட்டங்கள்) முன்னின்று உழைத்துள்ளார்.

பள்ளி ஆசிரியர், அதிபர், இலக்கிய கர்த்தா, இறை பக்தன் ஆகியோர் இவரிற் சங்கீத்திருப்பதை இவருடைய ஆக்கங்களின் வகைகள் காட்டுகின்றன. மார்கழி மங்கையர், மாணவர் நல்லுரைக் கோவை, தென்மயிலை வீரபத்திரர் ஊஞ்சல், விநாயகர் மகத்துவம், உரை விளக்கம், தாய் தரும் தரலாட்டு, காட்டில் ஒரு வாரம், சிறுவர் நவீனம், விநாயகர் திருவருள் சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள், தேடலும் பதித்தலும் - அறிவியல் மேதைகள் வரிசை (1), ஆகியவை அச்சில் வெளிவந்த இவருடைய நூல்கள். "காட்டில் ஒரு வாரம்" என்ற சிறுவர் நூல், இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றதுடன், 'இலக்கிய வித்தகர்' என்ற பட்டத்தையும் நாகராஜனுக்கு ஈட்டிக் கொடுத்தது. இலங்கை இலக்கியப் பேரவை இந் நூலுக்குப் பரிசும் பாராட்டும் வழங்கியிருக்கிறது. இனப் பிரச்சினை தொடர்பாகக் காலத்துக்குக் காலம் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பிரளயங்களில் இவரது பல ஆக்கங்கள் எல்லாம் அடித்துப் போய் விட்டன. 1958, 7, 85 ஆண்டுகளில் அநுராதபுரம், கொழும்பு, கட்டுவன் ஆகிய இடங்களில் வீடு, காணி, உடைமுகளுடன் பாசமிகு உயிர்களையும் இழந்தார். இவற்றுக்கு எல்லாம் கலங்காத இவர், தன்னை ஆகுதியாக்கிப் படைத்த ஆக்க இழப்புகளையே எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தார்.

திரு. நாகராஜனின் மனைவி நேசபூபதி அண்ணாமலைப் பல கலைக் கழகத்துச் சங்கீத பூஷணம். நாடறிந்த ஒரு சிறந்த இசைக் கலைஞர்.

திரு. நாகராஜன் நாடகத் துறையிலும் அதிக ஈடுபாடும் ஆற்றலும் உடையவர். இவரது பள்ளி மாணவ நாடகங்கள் பல பரிசில் களும், பாராட்டுகளும் பெற்றவை. நாடகப் பிரதியாக்கம் நெறியாளுகை என்பனவற்றிலும் ஆற்றலுடையவர். பிரபல சிங்கள நாடகக் கலைஞர் ஹென்றி ஜயசேனாவின் நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறையிற் கலந்து பெரும் பயன் பெற்றவர். 'முகம் காணமுடியாத முகமுடிகள்', 'தொடங்கி விட்டோம் யாகம்' என்பன அண்மையில் இவர் மேடையேற்றிய நாடகங்களாகும். இவருடைய இலக்கியப் பணிகள் கூடுதலாக சிறுவர் இலக்கியத் துறையையே நாடி நிற்கின்றன. குறிப்பாக சிறுவரைக் கவரக் கூடிய விதங்களில் சிறந்த அறிவுசார்ந்த நூல்கள் - துணுக்குகள் தருவதில் அதிக ஆர்வமுடையவராக இருந்தார்.

இந்த ஆண்டில் அறுவதாவது நிறைவு செய்ய இருக்கும் திரு. நாகராஜன், தனது ஆசிரியத் தொழில் இருந்து ஓய்வு பெற இருக்கிறார். தனது இளைப்பாற்றுக் காலத்தில் முழுமையான எழுத்துத் துறையை விருத்தி செய்யக் காத்திருக்கிறார்.

நிச்சயமாக இவரது கலை, இலக்கிய ஆர்வமும் அதனூடேய்ந்த ஈடுபாடும் ஒரு பின்னணியாக அமையலாம் அல்லவா? ●

சின்னஞ்சிறு சந்தோச நேரங்கள்

— டொமினிக் ஸீவா

● புலர் காலைப் பொழுதில், தூக்கமும் விழிப்புமற்ற மயக்க நிலைக் கண்முடலில் நெகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் நல்லூர் முருகன் ஆலயத்திலிருந்து காலைப் பூசைக்கான மணி ஓசையும், நேர் எதிர்த் திசையிலிருந்து மாதா கோயிலின் பூசை அழைப்புக்கான முதலாம் மணி ஓசையும் சேர்ந்து சுருதி சுத்தமாகக் காதில் விழும்பொழுது விழிப்புக் கொண்டு படுக்கையில் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தபடியே அந்த ஓசைகளின் சங்கமிப்பில் நெஞ்சு சிலிர்த்து எழும் போது மனசில் ஏற்படும் சொல்லமுடியாத புல்லரிப்பான நேரங்கள்.

● காலையில் அலுவலகம் வந்து கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்திய பின்னர், அச்சக் கோப்பாளரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் வேளையில், நாற்காலியில் இருந்து பேர் படித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் சனி, ஞாயிறு நீங்கலாக ஒரு நண்பர் வருவார்; பெயர் குலேந்திரன். பக்கத்தேயுள்ள சிவன் கோயிலில் பூசையில் கலந்த பின்னர் கோயில் பிரசாதத்துடன் பத்து ரூபாவையும் வைத்து எனக்குத் தட்சணையாகத் கந்துவிட்டுப் படி இறங்கிப் போவார் அப்பொழுது எனக்கேற்படும் மன நிறைவு பொழுதுகள்.

● 18 வயதிலிருந்தே எனது மகன் திவ்யனை நானொரு நண்பனாக, உற்ற கோழனாகக் கருதி நடத்தி வருவது நண்பர்களுக்குத் தெரியும். நமக்குள் தலைமுறை இடைவெளியோ, அப்பன் - மகன் பந்தாக்களோ சிறுதும் இல்லை. இரவு நேரத்தில், மனப் புணக்க நேரங்களில் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் எனது வலது கரத்தைத் தனது கரங்களுக்குள் பொத்தி வைத்துக் கொண்டு இளந் தலைமுறைக் கனவுகளைச் சுவைபடச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை மெய்ம் மறக்கச் செய்யும் சந்தர்ப்பங்களில்.

● பகல் சாப்பாட்டுக்குப் போனால், வீட்டில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு ஆறுதலாகத்தான் சந்தோசுக்கு வருவேன். வரும் வழியில் வீதியைக் காக்க வேண்டும். சொல்லி வைத்தாற்போல, பள்ளிக்கூடம் விட்டிருக்கும். வரிசை வரிசையாகத் தொடராக மாணவ - மாணவியர் லைக்கிளில் வந்த வண்ணமாகவே இருப்பார்கள். தரித்து நிற்கும் வேளைகளில் அந்த இளம் புரக்களைக் கண்ணும் போதும், கள்ளம் சுபடமற்ற அந்தப் பிஞ்சு முகங்களைத் தரிசிக்கும் சில நிமிஷங்களிலும்.

● அந்த அந்த மாசு மல்லிகை இதழ்களை 'ஆத்துப் பறந்து' தயாரித்து முடித்துவிட்டு, சந்தாதாரர்களுக்குத் தயாரிப்பதே சேர்ப்பித்து விட்டு, கடைகளுக்கும் விநியோகித்த பின்னர் அடுத்த நாள் காலை ஓய்வாக 'சுப மங்களா' சஞ்சிகையைப் எடுத்துப் படிக்க முனையும் சமயங்களில்.

● ஆத்ம நண்பர்களின் கடித உறைக்கள் கனமாகத் தெரியு
அதைப் பற்றியே சுற்பனை செய்து கொண்டு அக்கடிதங்க
ளைப் பிரிக்க முற்படும் பரபரப்பு நேரங்களில்.

● வேலை தலை முட்டினதாக இருக்கும் 'தலையங்கத்தை எப்
படி அமைக்கலாம்?' என ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதா
பேன். நான் சுமயா வேலையற்றுக் குந்தக் கொண்டிருப்பதாகப்
பலருக்குப் படும். வருவார் ஒருவர், வருபவரை மனசு நோக வைக்
கக் கூடாது. சிரித்துக் கதைப்பேன். வந்தவர் வந்த காரணத்தைச்
சொல்ல மாட்டார். நான் நெனிலேன். கடைசியாக, 'நான் ராஜா
தியேட்டரில் படம் பாக்க வந்தேன். படத்துக்கு நேரம் கிடக்காம்.
சுமயா உங்களைப் பாத்திட்டுப் போகலாம் என்று வந்தனான்!' எனச்
சொல்லிவிட்டுப் படி இறங்கிப் போகும் வேளையில் மன
சில் ஏற்படும் விடுதலை உணர்வில்.

● 'இன்றைக்குச் சிலவுக்குக் காசில்லையே!' என்ற மன ஏக்கத்
துடன் அப்படியே பொடி நடையாக கஸ்தூரியார் வீதி வழி
யாக நடந்து பல நிலையத்திற்குச் சமீபமாகப் போய்க் கொண்டி
ருக்கும் வேளைகளில், பின்னால் ஸைக்கிளில் வந்த ஒருவர் என்
னைக் கண்டு இறங்குவார். 'உங்களைத் தேடி மல்லிகைக்குப்
போனேன்; நீங்கள் இல்லை. இந்த வருசத்துச் சந்திர தரவேணும்.
இதை வசூக் கொள்ளுங்கோவன்!' எனச் சொல்லியபடி பணத்தை
என் கைகளில் திணிக்கும் ஆச்சரியமான மன ஆறுதல் வேளைகளில்.

● மல்லிகைக்குப் பின்னால் சிறிய வளவு; கிணறு உண்டு. பாத்
றும் அங்குதான். ஆட்டுக் குட்டியொன்று சுயேச்சையாகத்
திரிகிறது. மான் குட்டி போன்ற உடம்பாகு. என்னைக் கண்டதும்
ஒடிவரும். எகிறி முட்ட வரும். செல்லம் கொஞ்சும். தனது
மொழியில் ஏதோ கதைக்கும். பரஸை விளங்காது. உணர்வு புரி
தும். மெல்லத் தடவிக் கொடுப்பேன். குழந்தை போல மிழற்
றும். அடுத்த நாள் நான் வேலைத் தொந்தரவால் வளவு செல்ல
முடியாத போனால் நான் உட்கார்ந்திக்கும் கதிரையடிக்கே வந்து
விடும். வேட்டியைப் பல்லால் கெளவி இழுக்கும். அந்த வாயில்லா
ஜிவனின் அபிமானத்தை எண்ணியபடி வியங்கும் நேரங்களில்.

● புதிய புத்தகங்களைப் வாசிப்பேன். விலை கேட்டால் தலை
சுற்றும். மல்லிகை தாங்காது. ஆனால் ஆர்வம் துடிக்கும்.
சாயங்காலம் 5 மணிக்கு பாங்க் நண்பர் பாலசுந்தரம் வருவார்.
எனது ஆவலைத் தூண்டிய நூல் அவர் வாங்கிய புத்தகங்களில்
ஒன்றாக இருக்கும். 'இப்பத்தான் வாங்கினேன். ஜீவா, உனக்குப்
பிடிச்சதைப் படி. நான் பேந்து படிக்கிறேன்.' எனச் சொல்லி
சுல்னாப் புத்தகங்களையும் என்னிடமே ஒப்படைத்துப் போகும்
நட்பு நேருக்கத்தில்.

● உயர் கல்வி பெற முடியவில்லையே என்ற மன ஆதங்கம்
எனக்கு நிறைய உண்டு. கல்விமாண்களைக் கசப்பதில், கதைப்
புதில் ஓர் ஆத்ம திருப்தி. யாழ். பல்கலைக் கழகத்திற்கு அடி
க்கடி செல்வேன். 'கொம்மன் றுயி'ல் பீடத் தலைவர்கள், பேராச
நியர்கள், துறைத்தலைவர்கள், விரிவுரையாளர்கள் எனக்குத் தேநீர்
தருவதற்கு முத்துவார்கள். இந்த அன்பை எண்ணி என்னை என்
மனக் அப்படியே சிலிசித்துப் போய் விடும் வேளைகளில்.

ஒரு கிராமம் கூத்துப் பழகத் தொடங்குகிறது

காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

1948 ஆம் ஆண்டு. அது ஒரு தைப்பொங்கல் நாள். நேரம் மாலை 5 அல்லது 6 மணியிருக்கும்.

காரைநகரில் பிட்டி ஓலைக் கிராமம் ஒரே குதாகலமாக உள் ளது. ஆண்கள், பெண்கள் அவைவருக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி. குழந்தைகளும் மகிழ்ச்சிப் பெருக் கில் நீந்துகின்றார்கள்.

அப்படி என்ன விசேசம்?

அன்று தான் கூத்துப் பழ குவதற்கு அண்ணாவியார் ஓலை (பிரதி) கொடுக்கப் போகிறா ராம்.

அண்ணாவி வல்லி யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து வந்திருக்கி றார். வல்லி அக்காலத்தில் பிர பலமான நாட்டுக்கூத்து அண் ணாவியார். அவர் உடுக்கு வாசித்தால் அழுத பிள்ளையும் வாய்முடிக்கேட்டுக் கொண்டி ருக்குமே. காத்தான் கூத்துப் பழக்குவதில் அண்ணாவி வல் லிக்கு ஈடாக அக்காலத்தில் யாருமே இருக்கவில்லை.

அண்ணாவி வல்லி ஒரு பிற விக் கலைஞர்.

பண்டாரி கந்தையர் வீட் டில் எல்லோரும் கூடுகின்றனர்.

பண்டாரி கந்தையர் மனே ஜர்டு

இந்த மனேஜர் என்ற சொல்லை எப்படியோ அந்தக்

கிராம மக்கள் அறிந்து வைத் துள்ளனர்.

"மனேஜர் ஐயா! அண்ணா வியாருக்கு எங்கே சாப்பாடு ஒழுங்கு செய்தனங்கள்" முன் காத்தானாக நடிக்கப்போகும் சின்னத்தம்பியின் கேள்வி இது.

"ஏன்? எங்கடை வீட்டிலை தான்." மனேஜர் பதில் சொல் கிறார்.

"இல்லை மனேஜர் ஐயா... அண்ணாவியார் கொஞ்சம் தண் ணியும் பாவிக்கிறவர். நீங்கள் சுத்த சைவம் அதுதான் கேட்ட னான்."

"டேய் சின்னத்தம்பி, பேசா மல் உன்ரை வேலைப் பார், எனக்கு என்ற வேலை தெரியும்"

சின்னத்தம்பி வாய் முடி மெளனியாகின்றான்.

"மனேஜர்!"

"யாரவர்?"

"நான்தான் வைரவன்"

"அது தெரியுது. என்ன சங்கதி?"

"அண்ணாவியாருக்கு எங்கை சாப்பாடு?"

"என்ற வீட்டிலை தான்"

"இல்லை மனேஜர்... அண் ணாவியார் மச்சமாயிசும் சாப் பிடுவர் என்று கேள்வி. அது தான் கேட்டனான்"

“அப்ப அண்ணாவியாருக்கு யில்லை. நீ கொப்பாவிட்டைக் கூடு, கோழி வெட்டச் சொல் கொண்டுபோய்க் குடு”
விறியோ”

பொடியன் போத்திலோட
“இல்லை மனேஜர் அவர் திரும்பிப் போகிறான்.
பாவந்தானே”

“என்ன பாவம்?”

“மனேஜர் ஐயா! உங்களுக்கு
உது தெரியாது”

“ஓ உனக்குக் கனக்கத்
தெரியும்”

“மனேஜர்! ஐயா! நீங்கள்
சுத்த சைவம், அதுதான் சொன்
னான்”

“வைரவி! நான் பேயன்
இல்லை. எனக்கு என்ன செய்ய
வேண்டும் என்று தெரியும்”

“அப்பசரி; நான் வாறன்”
வைரவன் மெல்ல நழுவுகிறான்.

மனேஜர் பண்டாரி கந்தை
யரிடம் எல்லோருக்கும் அவ்வ
ளவு பயபக்தி.

“மனேஜர் அப்பு!”

“ஆரது? தங்கத்தின் ரை
பெடியே?”

“ஓம் அப்பு!”

“என்ன வேணும்?”

“அண்ணாவியாருக்கு எங்க
வீட்டிலை சாப்பாடு செய்யிற
தோலெண்டு அப்பு சேக்கச்
சொன்னவர்!”

“அண்ணாவியாருடய சாப்
பாட்டை நான் கவனிக்கிறனாம்
எண்டு போய்ச் சொல்லு.”

“மனேஜர் அப்பு, இதை
அண்ணாவியாரிட்டை அப்பு
குடுக்கச் சொன்னவர்”

“என்ன மோனை இது?..”

“சாராயப் போத்தல்”

“சாராயப் போத்தலோ...
அண்ணாவியாருக்கு இது தேவை

யில்லை. நீ கொப்பாவிட்டைக்
கூடு”

பொடியன் போத்திலோட
“இல்லை மனேஜர் அவர் திரும்பிப் போகிறான்.
பாவந்தானே”

“பெடியனிட்டை சாராயப்
போத்தலைக் குடுத்தனுப்பிறான்
அந்த விசரன்!” அண்ணாவியார்
முணுமுணுக்கிறார்.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்
துக் கொண்டிருந்த அண்ணாவி
யார் மெல்ல மனேஜர் பண்டாரி
கந்தையாவிடம் வருகிறார்.

“மனேஜர் ஐயா! அவர்க
ளைக் குறை சொல்லக் கூடாது.
அவர்களுக்கு என்னிடம் நிறைய
அன்பு இருக்கிறது”

“உண்மைதான் அண்ணா
வியார். இந்தக் கிராம மக்கள்
அப்பாவிதான். வஞ்சகம் இல்லா
ததுகள். விருந்து வைச்ச உப
சரிப்பதில் அதுகளுக்கு ஒரு
சந்தோசம்”

மாலை நேரம் 6-30 மணி
யிருக்கும். எல்லோரும் பிட்டி
ஒலை வைரவர் கோயிலில் கூடு
கிறார்கள். அரிக்கன் லாம்பு
இரண்டு எரிகின்றன.

பண்டாரி கந்தையா தான்
அந்தக் கோயில் முதலாளி.
கோயில் ஏதோ பெரிய கட்ட
டத்தைக் கொண்டதல்ல. அது
மண்ணாலும், மரத்தாலும் ஆகி
யது. கிடுகினால் வேயப்பட்டது.
மூலஸ்தானத்தில் ஒரு சிறிய
சூலம். அவ்வளவுதான்.

பூசாரி விளக்கு வைக்கிறார்.
தங்குத் தெரிந்த தேவாரத்
திருப்பதிகங்களைப் பாடுகின்
றார். இடைக்கிடை புராணமும்
பாடப்படுகிறது. அவரைப்
பொறுத்தவரையில் எல்லாம்
தேவாரமே.

தூப தீபம் காட்டப்படுகின்
றது. பின்னர் எல்லோரும் கற்

பூரத்தைத் தொட்டு வணங்கு
கிறார்கள். அண்ணாவியார்
உடுக்கடித்து மாரியம்மன் மீது
இரண்டொரு பாடல்களைப்
பாடுகிறார்.

மனேஜர் பண்டாரி கந்தை
யர் எழுந்து வைரவப் பெரு
மானை வணங்கியபின் பேசுகி
றார்.

அண்ணாவியாருடைய பெரு
மைகளைச் சொல்லி கூத்து
ஒலைகளைக் (பிரதி) கொடுக்கச்
சொல்கிறார்.

அண்ணாவி வல்லி கம்பீர
மாக எழுந்து நிற்கிறார். அப்
போது மனேஜர் பண்டாரி
கந்தையர் புதிய மாறுகரைச்
சால்வை ஒன்றில் 10 ரூபாவை
முடிந்து அண்ணாவியாரின்
தோளில் போட்டுக் கௌரவிக்
கின்றார். எல்லோரும் கைதட்டி
மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றனர்.

அண்ணாவியார் பேசத்
தொடங்குகிறார்:

“பெரியோர்களே, தாய்மார்
களே நாம் பழகப் போகின்ற
கூத்து காத்வராயன் கூத்து;
காத்வராய சுவாமிகளுடைய
கதை. எங்களை வாழ வைக்கும்
மாரி அம்மனின் மகன் தான்
காத்வராய சுவாமி! நாங்கள்
நோய் நொடி இல்லாமல் சுகமாக
வாழ இந்த ஆச்சிதான் துணை.
ஆனபடியால் கூத்துப் பழகத்
தொடங்குகிற இன்றிலிருந்து
ஒவ்வொருவரும் விரதம் இருக்க
வேணும். விரதம் எண்டால்
சாப்பிட வேண்டாம் என்று
சொல்லவில்லை. மச்சமாயிசம்
சாப்பிடக் கூடாது. கள்ளுச்
சாராயம் குடிக்கக் கூடாது,
பீடி சுருட்டுப் புகைக்கக் கூடாது.
இன்னுமொரு விசயம். அது
நான் திருமணமானவர்களுக்குத்
தனியச் சொல்லுவே. கூத்துப்

பழக்கி மேடையேற்றி கடைசி
யாக உடுப்புக் கழட்டுகிறவரை
நானும் குடிக்கமாட்டேன்.
மச்சமாயிசம் தின்னமாட்டேன்.
இதைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்
மட்டும் கூத்துப்பழக வரலாம்.”

அண்ணாவியார் மேலும்
தொடர்ந்தார்:

“யாராவது சின்னப் பிழை
விட்டால் கூட அந்த ஆச்சி
பொறுத்துக் கொள்ள மாட்
டான். சின்னமுத்து, பொக்கு
ளிப்பான் என்று நோய் நொடி
களை ஊருக்குத் தந்துவிடுவான்.
இந்த ஊரிலே அப்படி ஏதாவது
வந்தால் அதற்கு நீங்கள்தான்
பொறுப்பு” அண்ணாவியார் ஒரு
வகையில் பக்திப் பரவச நிலை
யிலே நின்றபடி பேசி முடித்தார்.

ஒரு நிமிசம் ஒரே மௌனம்.

காத்தானாக ஆடப்போகும்
சின்னத்தம்பி எழுந்தான்.

“அண்ணாவியார் ஐயா,
நாங்கள் இந்த முடிவை எப்
போதோ எடுத்து விட்டோம்.
ஆனால் நீங்களும் இப்பிடி விர
தம் இருப்பியள் என்பது எங்க
ளுக்குத் தெரியாது”

மனேஜர் ஏதோ சொல்ல
வாய் எடுக்கிறார்.

அண்ணாவியார் அவரைக்
கையமர்த்திவிட்டுச் சொல்கி
றார். “பெரியவர்களே, இது
நான் புதிதாகச் செய்த முடி
வல்ல. என்னுடைய குரு அண்
ணாவி வேலரைத்தான் நான்
பின்பற்றுகின்றேன். அவர் உங்கள்
ஊரவர். அவர்தான் என்னு
டைய தெய்வம். அவரும் தன்
குரு பரம்பரையினரைத்தான்
பின்பற்றி வந்தார். நான் இந்
தக் கலையை உங்களுக்குச்
சொல்லித்தரப் போகின்றேன்.
அதுமட்டுமல்ல. உங்களுக்குள்
ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து

அவரை என்னுடைய வாரிசாக உருவாக்கப் போகிறேன். அவரும் என்னைப் பின்பற்றி இக்கலையைப் பரப்புவார் என எதிர்பார்க்கிறேன்.”

அப்பொழுது கந்தன் ஆக்ரோசத்துடன் உருக் கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான்.

“அப்பு வைரவசுவாமி!”... எல்லோரும் ஒரே குரலில் கும்பிடுகிறார்கள்.

நான் வைரவர் அல்ல. இந்தப் பூமரத்தில் ஏறி நிற்கும் நான்தான் மாரி அம்மன்.

அண்ணாவியார் உடுக்கடித்து மாரியம்மன் பெயரில் பாடுகிறார்.

“துலங்கும் துலங்கும் என்று முத்துமாரி அம்மன்—அவ தூக்கியபடி வைத்தாவாம் மாரி தேவி அம்மன்”

அண்ணாவியார் பாட மற்றவர்களும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள்—

“அம்மா தாயே நீவந்த காரியமென்ன?” பூசாரியார் பயபத்தியுடன் கேட்கிறார்.

“டே பூசாரி! விழுதித் தட்டைக் கொண்டு வா” என்று உருவாரும் கந்தன் (மாரியம்மன்) பணிக்கிறான்.

“அம்மா கிழவி எங்களைக் காப்பாத்தம்மா. பிழை இருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளம்மா” ஒரே கோரசாகப் பெண்கள் கும்பிடுகிறார்கள்.

விழுதித் தட்டுடன் பூசாரி வருகிறார்.

மாரியம்மனாக உருக்கொண்டாடும் கந்தன் விழுதித்தட்டை வாங்குகிறான்.

அண்ணாவியாரின் நெற்றியிலும், உச்சியிலும் விழுதியைப் பூசி ஆசீர்வதிக்கிறான்.

பண்டாரி கந்தையுக்கும் விழுதி இடப்படுகிறது.

கூத்து நல்லாக நடக்க நான் துணை இருப்பதாகச் சொல்லி மாரியம்மன் மலை ஏறுகிறாள். இதற்கு அறிகுறியாகக் கந்தன் மூச்சித் நிலத்தில் விழுந்து விடுகிறான்.

எல்லோர் முகத்திலும் ஒரே மகிழ்ச்சி.

“என்ன இருந்தாலும் கிழவி கைவிடாள்” அங்கிருந்தவர்கள் யாபேரும் ஏகோபித்த குரலில் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

“சரி சரி, எல்லாரும் இருங்கோ. அண்ணாவியார் கூத்து ஆடப் போகிறவர்களுக்கு ஒலை கொடுக்கப் போகிறார்” மனேஜர் கட்டளை இடுகிறார்.

ஒவ்வொருவராக வந்து அண்ணாவியாரின் காலில் விழுந்து வணங்கிய பின் ஒலையை வாங்குகிறார்கள். பின்னர் வைரவசுவாமியையும், மாரியம்மலையும் கும்பிட்டு, ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொள்கிறார்கள். எழுதிய பிரதிகளைக் கூத்துப் பயிற்சிப் போகின்றவர்களுக்குக் கொடுத்து முடித்தவுடன் அண்ணாவியார் கடவுள் வணக்கம் பாடிக்கூத்துப்படிக்கத் தொடங்குகிறார்.

“ஓராணைக் கண்ணை கண்ணை — எங்கள் உமையாள் பெற்ற

பாலகனே

சுராணைக் கண்ணை

கண்ணை — எங்கள்

சஸ்வரியாள் பெற்ற

பாலகனே”

உடுக்குடன் இணைந்து அண்ணாவி வல்லியின் கம்பீரமான இனிய குரல் எங்கும் ஒலிக்கிறது.

ஒரு நாடகவியலாலனின் குறிப்பேட்டிலிருந்து:

நாடகப் பட்டறைகள்

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

எமது மண்ணில் இன்று நிலவும் பலவித சமூக அசைவியக்கங்களுடன் கலை இலக்கியப் பணிகளும் ஆங்காங்கே முடுக்கிவிடப்பட்டுள்ளன. அந்த வகையில் நாடக நடவடிக்கைகள் பலவாறாக இடம் பெறுகின்றன. நாடக எழுத்தாக்கமும், பயிற்சிகளும், ஒத்திகைகளும், மேடை ஏற்றமும், விமர்சன அரங்குகளும், நாடக நூல் வெளியீடும் நாடகப் பட்டறைகளுமாக இச்செயற்பாடுகள் அமைகின்றன.

இவ்வாறாக காத்திரமான செயற்பாடுகள் யாழ். பல்கலைக் கழகத்திலும், ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலும், பாடசாலை மட்டங்களிலும் இடம் பெறுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. நாடக அரங்கக் கல்லூரி உறுப்பினர்கள் இவ்விடங்களில் துடிப்புடன் ஈடுபடுவதையும் ஒருவர் அவதானிக்கலாம்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையுடன் ஆரம்பிக்கும் பல்கலைக் கழக நாடக முயற்சிகள், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனது பாரம்பரிய மீட்டெடுப்புடனும்; 70 களில் புதுமோடி நாடகக்காரர்களான சுகைர் ஹமீட், பௌசல் அமீர், நா. சுந்தரலிங்கம், தாசிரியஸ், மௌனகுரு, பாலேந்திரா ஆகியோரின் புது முயற்சிகளுடனும், தமிழ் நாடக உலகு உத்வேகம் பெறுகிறது. என்பதுகளில் தாசிரியஸ் குழந்தை சண்முகலிங்கம் ஆகியோரிடே இணைவு நாடக அரங்கக் கல்லூரியூடாக நாடகப் பட்டறைகளின் அவசியத்தை உணர்பண்ணியது.

தொடர்ந்து 85ல் மேடையேறிய குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் “மண் சுமந்த மேனியர்” சிதம்பரநாதனை ஒரு சிறந்த நாடக நெறியாளனாகக் காட்டியது. இது யாழ்ப்பாணமெங்கும் பரவலாக ஒரு நாடக உணர்வை ஏற்படுத்தியது. இதனால் 86ல் நல்லூர் மூலவள நிலையத்துடன் நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் இணைந்து ஆசிரியர்களுக்கான நாடகப் பட்டறை ஒன்றை நடாத்தியது. இதில் கவிதைகளை வியாக்கியானப்படுத்துதலும், காட்சிப்படுத்துதலும் பட்டறையின் பிரதான பயிற்சி மையமாக இருந்தது.

87இல் யாழ். அரசாங்க அகிபரின் கலாசாரக் குழுவும் பல்கலைக்கழகமும் நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் ஆதரவுடன் நடாத்திய பட்டறையில் உடல் பயிற்சிகளுடன் உரையாடல்களை உருவாக்கவும் ஒப்புவிக்கவும், பாடல்களை காட்சி உருப்படுத்துதலும் முக்கிய இடம் பெற்றன.

89இல் திருமறைக் கலாமன்றம் நாடக அரங்கக் கல்லூரியுடன் இணைந்து நடாத்திய பட்டறை கூடிய அளவில் உடல் அசை

வுகளிலும் நடன வடிவங்களுக்குக் கருத்து வெளிப்படுத்தும் உத்திகளிலும் தனது கவனத்தைச் செலுத்தியது.

90 இல் கிளிநொச்சி கல்வித் திணைக்களமும் நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் இணைந்து நடத்திய நாடகப் பட்டறை ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது. உடற் பயிற்சிகள், பாடல் பயிற்சிகள், உரையாடல் பேச்சு வெளிப்படுத்தும் முறைகள், கவிதைகளை உச்சரிப்புடன் கூடிய தொனிப் பயிற்சிகள், ஆடல் இசையுடன் உடலின் இசைவு, உடலாடாக செய்தி வெளிப்படுத்தும் உத்திகள் என்பவற்றுள் மனித உறவுகளை நிலைப்படுத்தும் ஊடகமாகவும் உளவியல் மருத்திட்டுக்கமைவாகவும் பட்டறை நிகழ்வு மாறியது. இங்கு படைக்கப்பட்ட நாடகங்கள் கூட களப்பயிற்சிக் காலத்தில் குழுநிலையில் எழுதப்பட்ட எழுத்துருவுடன் உருவாக்கப்பட்டன. மக்கள் மத்தியில் பரந்த வரவேற்பையும் பெற்றன. மக்கள் பிரச்சினைகளை நாடகமையம் தொட்டது.

பின்னர் 91 இலும் 92 இலும் நடாத்தப்படுகின்ற பட்டறைகள் தமது கூடிய கவனத்தை மனித உறவுகளை நிலைப்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்துகின்றன. நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறைகளில் கூடிய பங்கு வகிக்கும் குழந்தை சண்முகனில்கமும், சிதம்பர நாதனும் மனித உறவுகளை நிலைப்படுத்தும் தம் நோக்கில் உலகளாவிய தன்மையைக் கொண்டுள்ளதாக அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இப் பயிற்சிப் பட்டறைகள் தமிழ் நாடக உலகை தொண்ணூறுகளில் ஒரு புதிய தளத்துக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும்; இட்டுச் செல்லும் என்பதே வரலாறு காட்டு உண்மையாகும்.

ஆனால் இக்கட்டத்தில் நாடகம் எனும் கலை வடிவம் அவாவி நிற்கும் கோரிக்கைகள் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. நாடகம் பல கலைகளின் சங்கமம் என்பது உண்மையெனினும் அது தனக்கே உரிய சிறப்புத் தன்த்துவங்களையும் கொண்டுள்ளது என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். இசை, நடனம், இலக்கியம், நடிப்பு, ஒவியம், சிற்பம், கற்பனை, வேடஉடுப்பு விதானிப்பு, அரங்க விதானிப்பு, கட்டடவியல், ஒளியமைப்பு. பேச்சு போன்ற பல கலைகளின் நிதானமான ஒன்றிணைப்பை நாடகக் கலை கொருகிறது. ஆயினும் இக்கலைகள் தனியாக நிகழ்த்தப்படும் போதோ, இயங்கும் போதோ பயன்படும் அதே கலை விதிகளை அப்படியே நாடகம் ஒன்றிற்குப் புகுத்துவது நாடகக் கலையை உதாசினம் செய்வது ஆகும். இங்கு நாடகம் எனும் கலை வடிவம் பேணும் கலைவிதிகளுக்கு ஏற்பவே பிர கலைகளையும் நாம் இணைக்க வேண்டும். அதன் மூலமே புதிய பரிமாணங்களை நாடகத்தில் எட்ட முடியும்.

இந்நிலையில் தான் நாடகப் பட்டறைகளை புதிய கோணங்களில் வெவ்வேறு நோக்குகளில் நடத்தப்பட வேண்டிய தேவை உருவாகிறது. வெறும் உடற் பயிற்சிகளையோ, கவிதைகளை உருப்போடுதலையோ, சாதாரணமான வியாக்கியானப்படுத்தலும் காட்சியாக்கலும் புதிதளித்தல் எனும் உத்திகளையோ, கலைஞர்களது நேர்மை, விசுவாசம், சத்தியம், உழைப்பு, சக கலைஞருடனான நேசம், பாசம், பிணைப்பு, மனித நேயம் என்பனவற்றை எட்டுதலோ என்கின்ற அம்சங்களை எல்லாம் தாண்டி நாடகம்

எனும் கலைவடிவை முழுமையாக வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கங்களை கையாள வேண்டிய கட்டாயம் நாடகப் பட்டறைகளுக்கு உண்டு.

நடிக்கனுக்கு வழங்கப்படும் பயிற்சிகள், தனியே உடற்பயிற்சிகளாகவும் வெறும் ஆட்ட முறைமைகளாகவும் அல்லாமல், நடிப்புத்திறனை விருத்தி செய்யும் புதிய பயிற்சிக் முறைகளைத் நாம் கண்டாக வேண்டும். அவை உடலியக்களுடாக நடிப்பையும், நாடகத்துக்கு ஏற்ற ஆக்க நடனத்தையும் விருத்தி செய்யும் பாங்கில் அமைய வேண்டும். நடனம் என்கின்ற போது, ஏற்கனவே தனி நடன வகைகளாக உள்ள கோயிற் கலையான பரதநாட்டிய அடவுகளையோ, கதகளி மற்றும் கூத்து ஆட்ட முறைமைகளையோ ஆக்க நாடகங்களில் நேரடியாகப் புகுத்துவது அர்த்தமற்றது. என்னெனில், சமகாலப் பிரச்சினைகளைக் கட்டும் கருக்களுக்கு பழைய நிலமானிய சமூகத்திலெழுந்த நடன வகைகளில் பெறப்படும் கலா அனுபவம் ஒத்துழைக்காது என்பது பல பரிசோதனை முயற்சிகளினூடாக எமது நாடகவியலாளர்கள் கண்ட உண்மை.

இதே போலவே, நாடகத்துக்கு இணைக்கப்படும் இசையும் நவீன நாடகத்தின் உணர்வுக்கும், உள்ளடக்கத்துக்கும் ஏற்ப புதிய ஆக்க இசைகளை நாம் நாடகத்துக்கு வழங்க வேண்டும். வேறு ஒரு குழுவில் தேவைக்காக எடுத்த ஒரு இசை வடிவத்தின் இசைக் கோலங்களை அப்படியே நமது நாடகங்கள் கையாளும் போது கிடைக்கும் கலா அனுபவம் முழுமையானது அல்ல. நாம் வாழும் இன்றைய சமூகம் பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளையும், சிக்கல் நிறைந்த பிரச்சினைகளையும் கொண்டுள்ள ஒன்று ஆகும். பக்தி அடிப்படையில் எழுந்த கர்நாடக சங்கீத இசைக் கோலங்கள் எந்தளவுக்கு நவீன நாடகத்தில் பல்வேறு உணர்ச்சிகளைக் காட்டப் போதுமானது என்பது சிந்தனைக்குரியது.

இதே போலவே பேச்சு, இலக்கியம், வேடஉடுப்பு, ஒப்பனை, அரங்கவிதானிப்பு, ஒளியமைப்பு போன்ற கலைகளும். ஒரு பொதுவான மூலத்திலிருந்துதான் இக்கலைகள் ஒவ்வொன்றும் தங்கள் ஊட்டங்களைப் பெறுகின்றன என்றானும், அவை நாடக அரங்குக்கென பெறப்படும் போது நாடக அரங்கக் கலையின் கலை விதிகளுக்கு ஏற்பவே ஆக்கப்பட வேண்டும். பல வர்ண ஒளிக் கீற்றுகளை மேடையில் பாய்ச்சுவதல்ல ஒளியமைப்புக் கலை. வெறும் கட்டட அமைப்புகளை மேடையில் பரப்புவதல்ல. அரங்க விதானிப்புக் கலை. வெறும் பவுடர் பூச்சல்ல ஒப்பனைக் கலை. அகப்பட்ட உடுப்புகளை அணிவதல்ல வேட உடுப்பு விதானிப்புக் கலை. வெறுமனே வசனங்களை, கவிதைகளை ஒப்புவிப்பது அல்ல நாடகப் பேச்சுக் கலை. கை கால்களை வெறுமனே அசைப்பதும் மடக மாற்றங்களை அர்த்தமற்றதுக் காட்டுவதும் அல்ல நடிப்புக் கலை.

இங்கு நாடகம் எனும் கலை வடிவின் கலை விதிகளுக்கு ஏற்ப நாடகத்துக்கான இசையை, நடனத்தை, ஒப்பனையை, அரங்க விதானிப்பை, இலக்கிய உருவை நாம் படைத்தாக வேண்டும். இந்நிலையிலேயே நாடகம் கூட்டுக்கலையாகவும் அதே வெளையில் தன் தனித்துவம் பேணும் கலையாகவும் வளர்த்தெடுக்கப்பட முடியும். நாடக மேடை பற்றிய அனுபவம் உள்ள ஒருவனாலேயே

நாடக இலக்கியம் படைக்க முடியும், அதுவே மேடைக்கென தயா-
சிக்கப்பட முடியும். இவ்வாறாக சகல கலைகளின் சங்கமம் ஒரு
கலைத்துவப் படைப்பாக மிளிர் வாய்ப்புண்டு. இ ல் லை யே ல்
வெறும் அ விய ல் படைப்புகளை நாம் நல்ல நாடகம் என்று
சொல்ல வேண்டி வரும். எமது அழகியல் அனுபவமும் அரை
வேக்காட்டுத் தன்மை பெற்றதாகிவிடும். எனவேதான் நாடகப்
பட்டறைகள் முழுமையான நாடகக் கலையை வளர்த்தெடுக்கும்
நோக்கில் ஒருங்கமைக்கப்பட வேண்டும். பயிற்சியாளர்களுக்கு பூர-
ணமானதொரு கலா அனுபவம் கிடைக்க வேண்டும். வெறுமனே
உளவியல் ஆற்றுப்படுத்தும் களமாகவோ, உன்னத சீலங்களை
யுடைய மாந்தராக வாழ வேண்டும் என்று எண்ணத்தை உண்டு
பண்ணும் நிகழ்வாகவோ மட்டும் நின்று கொள்ளாமல், 'நாடகம்'
உருவாக்கும் திறன்களை விருத்தி செய்யும் ஒரு களமாக நாடகப்
பட்டறைகள் நடாத்தப்பட வேண்டும். நல்லதொரு நாடக அனு-
பவம், நல்லதொரு மனிதனையும் உருவாக்கும் திறன் வாய்ந்தது
என்பது உலகம் அறிந்த உண்மையாகும்.

மலர்வகையியல் வெளியீடுகள்

25 - வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். — விலை 75 ரூபா

அட்டைப் பட ஒவியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரூ மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

ஆகுதி ... 25 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — சோமகாந்தன்)

என்னில் விழும் நான் ... 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாசுதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப். இன்)

தூண்டில் கேள்வி — பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்) ... 30 - 00

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு:

மேலதிக விபரங்களுக்கு: 'மல்லிகைப் பந்தல்'

224 B, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

இக்ராமுடைய தன்மை

கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

“அல்லாட பாதேல வரு
ஷத்தில ஒரு நாலு மாசத்தை
தியாகஞ் செய்கோ”

“கஷ்டமெண்டு நெனச்சா
தான் கஷ்டம். ஒரு பத்துநாள்
அல்லாட பாதேல செலவளிச்சி
யதுக்கு தாரன் ரெடி?”

“இக்ராமுடைய தன்மை
வாரதுக்கு ஒரே மருந்து இது
தான். முணை முணு நாள்
வாங்கோ, இன்ன மின்னம்
வாங்கோ”

இப்படித்தான், ஒவ்வொரு
வெள்ளிக்கிழமை இரவும் ஜும்
ஆராத்நிர். இந்த வருடம்தான்
எங்கள் பள்ளிவாசலும் மரீகஸா
கப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.
ஒன்று சேரும் சனங்களின் அள-
வுக்குக் களுத்துறை மர்கஸ் ஈடு
கொடுக்க முடியாததால் தான்
இந்த ஏற்பாடு.

ஹாஜியாரின் நீண்ட பயா-
னுக்குப் பலன் கிடைக்காமல்
போகவில்லை. ‘முணு நாள்’
போக மாத்திரம் எட்டு ஜமா
அத்தகள் தயாராகி விட்டன.

ஹாஜியார்தான் பிராந்தி-
யத்தின் அமீர். வெள்ளிக்கிழமை
நாளில் ஆள் படுபிஸி! ஜும் ஆ-
ராத்நிர்க்குப் பள்ளிவாசலுக்குள்
புகுந்தால் மறுநாள் எல்லா
ஜமாஅத்தகளையும் வழியனுப்பி-
விட்டுத்தான் வீடு திரும்புவார்.
இக்ராமுடைய தன்மையில்
அவரை வெல்ல யாருமில்லை

யாம். வெளியூர்களிலிருந்து வரும்
ஜமாஅத்தளுக்கு அந்தளவு
‘நுஸ்ரத்’ தாக இருக்கிறாராம்.

புறக்கோட்டையில் மாளிகை
போல் கடை. உயர்ரக சேட்
இறக்குமதியாளர்களுள் ஐந்தி-
விரல்களுக்குள் அடக்கக் கூடிய
வர். புத்தளம், குருநாகல் பகு-
திகளில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்-
கர் தென்னந் தோட்டங்கள்.
பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள்
அத்தனை பேர்களினதும்
தொகையை மூன்றால் பெருக்-
கினாலும் விடை கிடைக்காத
அளவுக்கு நாட்டின் நாலாபுறங்-
களிலும் வீடுவாசல்கள்!

ஹாஜியாருக்குச் சொந்த
மான வெறுங் காணித் துண்-
டொன்றுக்கு அடுத்ததாகத்தான்
எங்கள் வீடு. சீட்டுப் போட்டுக்-
கிடைத்த காசைக் கொண்டு
வயரிங் பண்ணி ஒரு வருடத்துக்-
கும் மேலாகிறது.

ரோட் ‘கணு’ வந்திருப்பது
எங்கள் ‘மாயம்’வுக்கு ஒருயார்
தூரத்தில். இன்னொரு ‘கணு’
போட்டு கரண்ட் எடுப்பதாயின்
இலெக்ட்ரிக் போட்டுக்கு இரண்-
டாயிரத்துக்கு மேல் கட்ட
வேண்டி வரும். ஏற்கனவே
இருக்கும் கணுவிலிருந்து மேயின்
வயர் பொருத்துவதாயின்
ஹாஜியாரின் காணிக்கு மேலா-
கத்தான் வரும். ஆதலால் அவ்-
ரது சம்மதக் கடிதம் அவசியம்.

இது விடயமாக வீட்டுக்கே சென்று அவருடன் பேசிப்பார்த்தேன்.

“செல்லியதுக்காகப் பாக்காம கேக்காம சும்மா ஒரே யடிக்கேம் காய்த்த தூக்கி தந்திடேலுமன்? ஒரு அடியெண்டாலும் காணிக்கு மேலாக வெலின் வயர் வார”

அதன் பிற்பாடு எத்தனை தடவை வீட்டிலும் மர்களிலும் கண்டு விசாரித்து விட்டேன்!

“ஆஸாதிக்க நானா. ஹாஜியார் ஷில்லா பெய்த்தேலீன். அனாரும் சென்னதான் இதுபற்றி வாங்கோ வந்த பிறகு”

“ஒங்களுக்கட ஹதிரிகளுக்குச் செய்யேண்டிய விஷயமன்? ஒங்களுக்கள மாதிரியோ அந்த வேல, இந்தவேல, மர்கஸ்வேல இப்பிடி துனியாதொங்குட வேலயெல்லம் அவர்ட தலேல”.

“மரத்தில தேங்காபிச்சிய மர திரியெண்டு நெனச்சிக் கொண்டோ. பாத்துக் கேட்டு செய்யாட்டி நாளேப்பின்னக்கு எல்லாருக்கும்தான் அந்தரம்”.

“ரமழான் மாசம் தாருக் கன் சீழிஞ்சி திரியேலும் துனியாவேலகள்வ. இன்ஷா அல்லா பெருநான் முடிஞ்சொடனே பார்ப்போமே”

ஒன்றல்ல, மூன்று பெருநாட்கள் வந்துபோய் விட்டன. இடைப்பட்ட இந்தக் காலத்தில் கணவனும் மனைவியும் மாறி மாறித் தந்த பதில்களில்தான் வித்தியாசம் இருந்ததெயொழிய செயலில் ஒரு சென்டிமீட்டர் அளவு கூட மாற்றமில்லை.

இப்படியாக இருக்கும் வேளையில்தான் கடைசியாக அந்த ஐடியாப்பட்டது. நானோ ஜமாஅத் வேலைகளில் ஈடுபாடு

இல்லாதவன். ஹாஜியாரைக் கைக்குள் போடுவதாயின் அவரது வலது கையான பளில்ஷாப் பைப் பிடிக்க வேண்டும்.

இக்ராமுடைய தன்மை பற்றி வாய்நிறையப் போதிக் கும் அவர் பளில்ஷாப்பின் சிபார்சால் எப்படியும் இறங்கி வருவாரெனக் கொண்டிருந்த உயர்ந்த நம்பிக்கையிலும் இடி தான் விழுந்தது.

“ரெண்டுதட்டு பில்லிங் கட்டப் போறமே. அதுதான் ஹாஜியார் கொஞ்சம் பின்னுக்கு”

“ரெண்டு தட்டில்ல, பத்துத் தட்டுக் கெட்டினாலும் ஸைடால கொஞ்சம் எடங்குடுக்கா பூதர்வ ஒண்டும் கொறஞ்சி போறில்ல.....”

கோபத்தை பளில்ஷாப்பிடம் காட்டி என்ன பலன்? வாய் நுனிக்கு வந்ததைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“சமாவென்ன, அர வியும நெதுவ நங் கிலிம தெயக் அபிட கரன்ன பேநே”

போகும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் கிடைக்கும் பதில் தான் நேற்றும் ‘இலெக்ட்ரிக் போட்’ டில் கிடைத்தது.

சந்தை வியாபாரியான எனக்கு இன்று லீவு நாள். நேற்றைய நிகழ்வைச் சிந்தித்தவாறே சிரானா, சிராஸா இருவரினதும் விளையாட்டுச் சண்டையை ரசித்துக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தேன்.

‘அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்’, ஹாஜியாரே வீடுதெடி வந்திருந்தார். மறுமொழி கூறி வர

வேற்ற போதே விஷயம் பழம் தான் என அடிமனம் சொன்னது.

கையில் டிரெவலிங் பேக். மறந்துதான் போய்விட்டேன். ‘ஷில்லா’ போயிருப்பதாக சில நாட்களுக்கு முன் பன்னிவாசலில் கதைத்துக் கொண்டார்கள் தான் அல்லாஹ்வின் பாதையிலிருந்து சிரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார் போலும். எங்கள் வீட்டைத் தாண்டியதும் வரும் வீதி வழியாகத்தான் அவரது பங்க ளாவுக்குப் போக வேண்டும்.

“நீங்களும் நாங்களும் தாரு தாரன் ஸாதிக்க? வீண் முஸீபத்துகள். இழுத்துக்கொள தேவில்ல. ஒங்களுக்கு விருப்பமெண்டா ஒரு விஷயமிருச்சிய செய்துக்கு”

அவர் சொன்னது உண்மை தான். எனது அப்பாவும் அவரது அப்பாவும் நானா தம்பி மார்க்கத்தான். தன்காணியையே தந்துவிடப் போகிறாரா? அகதிகளுக்குக் கூடக் காணி பங்கிட்டவர் என்று புகழப்படுபவரல்லவா! நான் காதுகளைத் திட்டிக் கொண்டேன். மனம் எட்டாத உயரத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் ஜமாஅத் பணியின் மகத்துவத்தை அடுக்கிக் கொண்டு சென்றவரின் மீட்டர் வேறுபக்கம் திரும்பத் தொடங்கியது.

“அல்லா ரகுலுக்குப் பொருத்தமா வயல் பொறத்தில இருவது பேச்சல் தாரனோங்களுக்கு ஊடு கட்டிக் கொள்ளியதுக்கும் அம்பதாயிரம் தாறன். நாலஞ்சி கொமரு புள்ளகளுந் இந்த ஆறு பேச்சல்ஸ் எந்த மூலேல பூசியதுகள் ஸாதிக்க?”

பத்து வருடம் பெரியப்பாவுடன் வழக்குப் பேசி வாப்பா

வென்றெடுத்த காணி மூன்றுக்கு விலை வைத்தாலும் இன்றுள்ள பெறுமதியில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வாங்க ஆயிரம் பேர் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழும் காலி வீதியிலிருந்து சேறும் சகதியுமான ஆற்றோரத்துக்குக் குடியெழுப்பப் பார்த்துக் கின்றார்.

என் மேனி நடுங்குகின்றது. கண்கள் சிவக்கின்றன. பொறுமை சாடை சாடையாக எல்லை மீறுகின்றது.

உள்ளத்தின் தர்மாவேசத்தைப் புரிந்து கொண்டாரோ என்னவோ வேனை ஸ்டாட் பண்ணிக் கொண்டே குரல் கொடுக்கின்றார்.

“எதற்கும் பாத்துக் கேட்டுச் செய்யுங்கோ”

விரைபும் வேனை எவ்வளவு நேரம் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேனோ தெரியவில்லை. மனைவி வந்து கூப்பிட்ட போதே நினைவு திரும்பியது.

அடுத்த வீட்டுக்காரருக்கு ‘தஹ்வத்’ கொடுத்துவிட்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வராமலேயே ஷாபிநானா வீட்டு முன்னால் போய் ஸலாத்துடன் நிற்கின்றது. பாகிஸ்தான் ஜமாஅத் ஹாஜியார்தான் ரஃபர்.

முன்பெல்லாம் என்னைக் கண்டால் முந்திக் கொண்டு ஸலாம் சொல்லும் ஊர் ஜமாஅத்காரர் சிலரிடம் போக்கில் சமீப காலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதல்களை எண்ணிப் பார்த்துக் கின்றேன்.

அவரோ ஜமாத் வேலகளுக்குச் சரியான எகென்ஸான ஆளெலியன் அந்தான்..... ஊரில் என்னைப் பற்றிப் புகைந்து கொண்டிருப்பதும் எனக்கு தெரியாததல்ல. ஹாஜியார் தனது சக 'தாயி'களுக்குச் செம் மயாக 'தஹ்வத்' கொடுத்திருப்பார்.

'பயான்'களில் அடிக்கடி அவர் வலியுறுத்தும் இக்ராமுடைய தன்மைபற்றி நையாண்டியாக ஏதோ கூறியவாறே வந்து சேர்ந்த நண்பன் ரமீஸ், கையில் கிடந்த சிகரட் கொட்டையை ஒங்கி எறிந்துவிட்டு என் அருகே கிடந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

சிகரட் கொட்டை விழுந்து குப்பை புகையத் தொடங்கி விட்டது. புகைந்து கொண்டிருந்த அவன் மனதிலிருந்தும் வார்த்தைகள் எரிகற்களாக வெடிக்கத் தொடங்கின.

"எவனுக்கு வித்தாலும் துட்டுக்கு மூணுக்கு பறாண்ட பாக்கிய இவனுக்கு வெச்சத்தும் விச்சபடாது, ஸாதிக்க....."

எரிகற்களல்ல — என்னுள் எரிமலையே வெடிக்கத் தாய் ராகி விட்டது.

கடிதங்கள்

இம்மாத (கார்த்திகை 1992) மல்லிகையில் வந்த அட்டைப் பட எழுத்தாளர் பற்றி உள்ளே விபரம் தந்திருப்பவர், அட்டைப் பட எழுத்தாளரின் 'யுகப்பிரவேசம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டு விழா 1973 வாக்கில் நாவலப்பிட்டியில் நடைபெற்ற போது அதில் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்ட தாங்கள் பின்வருமாறு பேசியதாக எழுதியிருக்கிறார். அதாவது: "சேர நாட்டில் பிறந்த கண்ணகி பாண்டிய நாட்டிலே நீதியை நிலைநிறுத்தி சோழ நாட்டிலே தெய்வமானாள். இதைப் போலவே இன்றைய கதாநாயகனும் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்து இன்று உங்கள் மண்ணுக்கு உரியவரானார்....."

இது சிலப்பதிகாரம் கண்ணகி பற்றித் தரும் செய்திக்கு முரணானதாக எனக்குத் தெரிகிறது. நான் படித்த சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி சோழ நாட்டிலே பிறந்து பாண்டிய நாட்டிலே நீதியை நிலைநிறுத்தி சேர நாட்டிலே தெய்வமானாள் என்றுதான் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதில் எது சரியானது என்பதை அடுத்த மல்லிகையில் தந்து என் சந்தேகத்தைத் தீர்க்குமாறு தங்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

கொழும்புத்துறை,

அல்லையூர் தர்மினி

(நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி. 'சோழ நாட்டிலே பிறந்த கண்ணகி பாண்டிய நாட்டிலே தனது கணவனுக்கு இழைக்கப் பெற்ற கொடுமையை எதிர்த்து நீதி தவறிய மன்னனை தனது தவறை ஒப்புக் கொள்ள வைத்ததுடன், நீதியை நிலை நிறுத்தி,

மதுரை மாநகரையே தீக்கிரையாக்கிப் பின்னர் சேர நாட்டிலே தெய்வமானாள்' என்பதே எனது சொற்பொழிவின் உள்ளடக்கம். 20 வருடங்களுக்குப் பின்னர் அதைக் கேட்டு எழுதியவரின் எழுத்தை அச்சப் பதிவு செய்யும் போது எமது கவனக் குறைவால் இந்தத் தவறு நிகழ்ந்து விட்டது. மல்லிகையின் வாசகர்கள் வெகு கூர்மையான அவதானிப்பு உள்ளவர்கள் என்பதற்கு நீங்கள் சாட்சி. அந்தத் தவறு நேர்ந்தமைக்கு வருந்துகின்றோம். இனிமேல் இப்படியான தவறுகள் இடம் பெறா வண்ணம் மிக மிக விழிப்பாக இருப்போம் என்பது திண்ணம்.

—ஆசிரியர்—

நான் தங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று நீண்ட காலமாக ஆசைப்பட்டுள்ளேன். இப்போது நான் தங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது (நிறைவேற்றியுள்ளேன்). தங்களின் இதழ்களை நான் தொடர்ந்து வாசித்து வருகிறேன். தங்கள் பணி தொடர-மேலும் எனது வாழ்த்துக்கள்.

சென்ற இதழ் படித்து மகிழ்ந்தேன். இதில் புலோலியூர் சதாசிவம் அவர்களின் படத்துடன் வெளி வந்திருக்கிறது. மற்றும் மல்லிகையின் சார்பில் பாராட்டுக் கூட்டங்கள் நடத்தி வருகின்றீர்கள் என்பதை அறியும் போது இப்போதுள்ள குழ்ச்சியை இப்படியான நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவது என்பது நடக்கக்கூடிய காரியமா? மேலும் தங்கள் இதழில் தொடர்ந்து எழுதித் கொண்டிருக்கும் வரதர் (திவாத்தியார்) அவர்களால் பழைய விஷயங்களை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அடுத்து திரு. மா. பாலசிங்கம் அவர்கள் எழுதிய 'வார்க்கப்படாத் சுருவங்கள்' எனும் கதை நன்றாகவே இருக்கிறது. இக்கதையில் வரும், நிமல் காஞ்சனா என்னும் பாத்திரங்கள் நன்றாகவே இருக்கின்றன. திரு. சோ பத்மநாதன் எழுதிய 'அன்னை இட்ட தீ' ஒரு மதிப்பீடும், திரு. தெனியாஸின் சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்னும் பகுதியும், மற்றும் பலர் எழுதிய பகுதிகளும் நன்றாக இருக்கின்றது.

அவ்வாய்,

ஆ' ஜெயச்சந்திரன்

மல்லிகையைப் படிக்கப் படிக்க உற்சாகம் தருகிறது. எங்கும் பரந்து வாழும் தகுதியானவர்களைப் பிரதேச வேறுபாடின்றி தேடிப் பிடித்து அட்டையில் அன்னாரது உருவத்தைப் பொறித்த இந்த மண்ணுக்கு அவர்களை அறிமுகப் படுத்தும் பாங்கு இருக்கிறதே. இதன் பரிணாம முக்கியத்துவம் காலப் போக்கில்தான் தெரியும். இத்தனை பேர்களது புகைப் படங்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களிடம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு எத்தனை சிரமப் பட்டிருப்பீர்கள் என்பதைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கிறேன். இன்றைய தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டுள்ள காலத்தில் இலக்கியத்தின் மீதுள்ள அடங்காத வெறியால் — ஆமாம் வெறி என்றே குறிப்பிடுகிறேன் — நீங்கள் செய்யும் இந்த அயராத முயற்சி சாதனை நிச்சயம். மல்லிகையின் மதிப்பை உயரச் செய்யும்.

மாளிப்பாய்,

செல்வி த நிருத்திகா

யாழ்ப்பாண

ஓவியக்கலை வரலாற்றில்...

சோ. கிருஷ்ணராஜா

ஓவியர் ரமணி (1942)

சமகால ஓவியர்களிடையே தனித்துவத்துடன் வேறுபட்டு நிற்பவர் சிவசுப்பிரமணியம் என்ற இயற் பெயர் கொண்ட ரமணி. அதிக பரிச்சயமில்லாத ஒருவர்கூட, இவரது ஓவியங்களை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்ளுதல் கூடும். பாரம்பரிய ஓவியப் பயிற்சியும், நவீன ஓவிய ஈடுபாடும் ரமணியின் சிறப்பியல்பு. மரபுவழி ஓவியக் கருப் பொருளாயிருந்தாலும் முற்றிலும் புதிய பாணியில் வரைவது இவரது சிறப்பியல்பின் ஆதாரகருதியாகும்.

ஓவியர் ரமணி, எஸ். பொன்னம்பலம், மார்க்கு என்பவர்களிடம் தன் ஆரம்பகால ஓவியப் பயிற்சியைப் பெற்றவர். விடுமுறைக் கால ஓவியர் கழகத்தில் 1960 - 64 க் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் பயிற்சி பெற்று, பின்னர் அரசினர் நுண்கலைக் கல்லூரியில் 5 வருட காலம் பயிற்சி பெற்றவர். ஸ்ரான்லி அபயசிங்கர், கொஸ்தா அருணரட்னா போன்ற இலங்கையின் தலைசிறந்த ஓவியர்களிடம் 1962 - 1967 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் பயிற்சி பெற்றவர்.

ரமணியின் ஓவியங்களில் ரேகைகளே முதன்மைக் கூறுகளாய்க் காணப்படுகின்றது. வேகமும் இசைவும் இவரது ரேகைகளின் சிறப்பியல்பு. மெடிசியானி, வன்கோ, எல். கிரகோ, சல்வடோர் டாரி போன்ற இருபதாம் நூற்றாண்டு ஓவிய முன்னோடிகளின் டைப்புக்கள் தனக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை எனக் கூறுகின்ற ரமணியின் ஓவியங்களில் இவர்களின் செல்வாக்குப் படிந்துள்ளது. எத்தகையதொரு ஓவிய மரபையும் தன் பாணியாகக் கொள்ளாது, தனக்கென்ற தனி வழியில் முன்னோடிகளின் சிறப்புக் கூறுகளைத் தன்வயப்படுத்தி படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபடுபவர் இவர்.

ஓவியத்தின் சிறப்பியல்பு அதன் எளிமையிலேயே தங்கியுள்ளதெனக் கருதும் ரமணி, இந்திய ஓவிய மரபில் இராச புத்தானத்து ஓவியங்கள் தன்னை மிகவும் கவர்ந்தவை என்கிறார். நவீன கலைக் கூறுகள் இந்திய மரபிற்குப் புதுமையானவையல்ல. ஓவியன் தன் வர்ணப் பிரயோகம் ரேகை என்பவற்றின் மூலம் தன் தனித்துவத்தைப் பேணுதல் வேண்டும். ஓவியம் ஒரு கலை

என்ற வகையில் தனித்துவத்தை முதன்மைக் கூறாகக் கொண்டுள்ளது. வர்ணச் சேர்க்கையில் எத்தகைய கட்டுப்பாடுகளும் எனக்கில்லை என்கிறார் ரமணி. பொதுவாக வர்ணங்களை Dull / Fast என வகைப்படுத்துவது மரபு. இப்பாடுபாட்டினைத் தான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்றும் பொருத்தமான வர்ணங்களின் சேர்க்கையே ஓவியத்திற்கு இன்றியமையாததொன்று என்பதே இவரது வாதம்.

பிரதிமை ஓவியங்கள் பற்றிக் கேட்ட பொழுது, புகைப்படக் கருவியின் வேலையை ஓவியன் செய்யத் தேவையில்லை என்றார். ஒருவரை அவ்வாறே பார்த்து வரைவதில் என்ன சிறப்பு உள்ளது? ஒருவேளை வரைபவனது திறமையை அதில் கண்டு கொள்ளலாம். ஆனால் வரையும் திறமையே ஒரு ஓவியனை ஸூரணமான கலைஞனாக்கி விடாது. வரையும் திறமைக்கு அப்பால் கலையின் வெளிப்பாட்டை, கலைப் படைப்பு என்ற உணர்வை கலைஞருக்கு அவை தருதல் வேண்டும். 'பிரதிமை' பற்றிய ரமணியின் மேற்படி கருத்து மிகவும் முக்கியமானது. புகைப்படத்திற்கும் ஓவியத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை இனங் கண்டு கொள்ள தவறும் நபர்களும் நம்மிடையே உண்டு. 'மிகச் சமீபத்தில்' பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பிரதிமை ஒன்றைப் பார்த்து விமர்சித்த பண்மையாளர் (?) ஒருசின் "இதுதான் வித்தியின் பிரதிமை" என எள்ளல் தொனியுடன் குறிப்பிட்டார். புலமையாளர் என்பதால் சகல - துறைகளிலும் புலமை பெற்றவர் என்ற பேதைமை உணர்வுடன் இயங்கும் நபர்களும் நம்மிடம் இல்லாமலில்லை.

இந்திய ஓவியர்களில் ஆதிமூலம், மருது, அம்ரித்தா சேர்கல் போன்றவர்களின் ஓவியங்கள் தனக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை என்கின்றார் ரமணி. ரமணியின் ஓவியச் சிறப்பு ரேகைகளால் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட உருவங்களே எனினும் ஐரோப்பிய ஓவியர்களைப் பின்பற்றிய வகையில் வர்ணப் பிரயோகம் இவரது ஓவியங்களின் சிறப்பியல்பு. பிற ஓவியர்கள் எவரினதும் செல்வாக்கு எனக் கூறக் கூடியதாக ரமணியின் ஓவியங்களில் எதனையும் குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடியாது. 20 ம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய ஓவியப் பாணிகளை நினைவு கூரும் வகையில் சமீபகாலமாகச் சிலவற்றை உருவாக்கியுள்ளார். சர்ரியிவிசப் பாணியிலமைந்த அட்டைப்படம் ஒன்று பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

ரமணி சிறந்த ஓவியர் மட்டுமல்ல; தேர்ந்த சிற்பியுமாவார். முன்னைய சிவகுமாரன் சிலை இவராலேயே உருவாக்கப்பட்டது. பெர்து இடமொன்றில் இச்சிலை வைக்கப்பட்டதால் அச்சிலையின் கலைச் சிறப்பை பெரும்பாலோனோர் உணரத் தவறிவிட்டனர்.

கலைப்படைப்பொன்றின் அமைவிடமும் கலை ரசனையில் முக்கியமானது. பொது இடங்களில் சிற்பங்களை வைக்கும் போது இடத்திற்கேற்ப உருவப் பருமன் கவனத்திற்கெடுக்கப்படல் வேண்டும். ரமணியின் ஓவியங்கள் பற்றிய முழுமையான மதிப்பீட்டைத் தருவதில் உள்ள சிரமம் அவரின் படைப்புக்கள் அனைத்தும் புத்தக அட்டைகளாக இருப்பதேயாகும். புத்தக அட்டை ஒன்றைப்

பார்த்து அவரிடம் பெற்ற ஓவியத்தை மதிப்பீடு செய்தல் இயலாது. ரமணி நம்மிடையே வாழும் மிகச் சிறந்த ஓவியர் என்பதில் ஐயப் படுவதில்லை. எனினும் வணிக நோக்கிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு சில ஓவியப் படைப்புக்களையாவது உருவாக்க முயலுதல் வேண்டும்.

ஓவியர் "சபா"

தினகரன் பத்திரிகையிலும், வினம்பர நிறுவனங்களிலும் ஓவியராகக் கடமையாற்றி தற்பொழுது ஓய்வு பெற்றவர் "சபா" என்ற புனைபெயர் கொண்ட சபாரட்னம். மல்லாகத்தில் தற்பொழுது வசிக்கின்ற இவரைச் சந்திப்பதற்கு ஓவியர் இராஜரட்னத்துடன் சென்றிருந்தேன். வெகு நேரமாக உரையாடிய பொழுது ஓவியக் கலைக்கு நம்மவர்கள் சற்றேனும் மதிப்பளியாமை காரணமாக "சாதனை படைக்கும்" திறமையாளர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக, சாதாரண மனிதர்களைப் போல-வாழ்ந்து முடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்த துரதிர்ஷ்ட நிலையும் எமது கலைஞர்களுக்கிருப்பதை உணர முடிந்தது. ஓவியர் சபாவும் இதற்கு விதிவிலக்காயிருக்கவில்லை.

சென்னை கலைக் கல்லூரியில் ஓவியப் பயிற்சி பெற்ற சபா, அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நடைபெற்ற ஓவியக் கண்காட்சிகளில் பங்குபற்றி பரிசுகள் பலவற்றினைப் பெற்றவர். மரபு வழியான ஓவியத்தில் தேர்ந்த புலமையுள்ள இவரது பயிற்சிக் காலப் படைப்புக்கள் சிலவற்றைப் பார்க்க முடிந்தது. பத்திரிகைத் தேவைகளுக்காகவே ஓவியம் வரைந்ததால் ஓவியனின் இயல்பாக வெளிவரும் சுற்பணையாற்றலைத் தரிசிக்கக் கூடிய-படைப்புக்கள் எவற்றையும் காண முடியவில்லை. ஒரு சில படைப்புக்களே அவர்கைவசமுண்டு.

இன்று சபாவின் கைவசமிருக்கும் ஓவியங்களில் அவரது மத்தியகால இந்தியப் பாணியிலமைந்த ஓவியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. அலங்காரம் சிறப்புக் கூறாக இடம் பெறும் ஓவியங்கள் சில பார்வைக்குக் கிடைத்தன. பிரகாசமான வர்ணங்களின் பயன்பாடு இத்தகைய ஓவியங்களின் முதன்மைப் பண்பு. இயற்கையின் கூறுகளைப் பெண்களின் அழகியலம்சமாகக் கொள்ளும் கவிதைகள் போல சபாவின் ஓவியங்கள் உள்ளன. நாயகியரும் தெய்வங்களுப் கருப்பொருளாயிருக்கும் ஓவியங்கள் பல வரைந்ததாக சபா தெரிவித்தார்.

மைசூர் கண்காட்சிகளில் சபாவின் ஓவியங்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டதாக ஓவியர் இராஜரட்னம் தெரிவித்தார். சென்னைக் கலைக் கல்லூரியில் தானும், சபாவும் பயிற்சி பெற்ற காலங்களில் ஓவியப் போட்டிகளுக்காக அனுப்பப்பட்டவைகளில் எதுவும் விற்பனை செய்யப்பட இருப்பின் அவற்றில் நிச்சயம் சபாவின் ஓவியங்களும் இடம் பெற்றிருக்கும் என அவர் கூறினார். பயிற்சி முடிந்து யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய பொழுது எத்தகைய வரவேற்

பும் இல்லாத காரணத்தால் கொழும்பில் வினம்பர நிறுவனத்தில் சேர்ந்து விட்டதாகத் தெரிவித்தார். இந்த நிலைமை சபாவிற்கு மட்டுமல்ல, எமது பிரதேசத்தின் பெரும்பாலான கலைஞர்களுக்குரிய துரதிர்ஷ்டமே.

பின்னூரை

சமீப காலங்களில் பெரும் தொகையான இளந் தலைமுறையினர் ஓவியத்தில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். வாசகி, அருந்ததி, பஞ்சி, நிலாநதன், ராதாக்கிருஷ்ணன் எனப் பலர் குறிப்பிடத்தக்க ஓவியங்களைப் படைத்துள்ளனர். இளைஞரான தயா சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரத்தின் அடிச்சுவட்டில் கருத்தோவியங்கள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார். "காலமும் கோலமும்" என்ற ஓவியர் தாயாவின் படைப்பு ஒரு முன்னோடி முயற்சி. வெறுமனே ஒரு ஓவியனாக மட்டுமில்லாது தன்னையும், தன் சமூகத்தையும் பாதித்த நிகழ்ச்சிகளைக் கருத்தோவியமாக சுவைஞர் மனதில் பதியும் வண்ணம் தருவதில் தயா சமர்த்தர். 1990 ம் ஆண்டிலிருந்து, 1992 வரையிலான தயாவின் கருத்தோவியங்களில் அரசியற் பிரக்ஞையுடைய சுவைஞனைத் தரிசிக்க முடிகிறது. எமது ஓவியர்களில் சிரித்திரனுக்குப் பின்பு தயா ஒருவரே இத்துறையில் முயற்சித்து வருகின்றார். செய்திகளுக்கான "ஓவிய உருவகம்" தயாவினால் சிறப்பாகத் தரப்படுகிறது. "நல்லதொரு கருத்தோவியராக எதிர்காலத்தில் விளங்கவேண்டுமென்ற" அவரின் அபி லாசை பொருள் பொதிந்த கூற்றே.

இக் கட்டுரைத் தொடரில் சமகால ஓவிய வரலாறு பற்றிய தொரு அறிமுகமே தரப்பட்டுள்ளது. இதில் யாழ்ப்பாணத்து ஓவியர்கள் அனைவருமே இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள் எனக் கொள்ள வியலாது. கூடியவரை முயற்சித்துள்ளேன். சிலரது வரலாறுகள் விடப்பட்டிருக்கலாம். நண்பர் யேசுராசாவும் மற்றிருவரும் சேர்ந்து தயாரித்த ஓவியர் மார்க்குவின் 'தேடலும் படைப்புலகமும்' என்ற நூலை வாசித்த பின்னர், எமது ஓவியர்களைப் பற்றிய அறிமுகம் இலக்கிய உலகிற்கு ஓரளவேனும் விபரமாகத் தரப்படல் வேண்டுமென்ற நினைப்பிலேயே இத் தொடர் எழுதப்பட்டது. இத் தொடரை எழுதுவதில் மிகவும் ஒத்தாசையாக இருந்தவர் நண்பர் டானியல் அன்ரனி. ஓவியர் மார்க்கு இத் தொடரில் விடப்பட்டுள்ளார். அவரது ஓவியம் பற்றி "கலைமுகம்" சஞ்சிகையில் ஏலவே எழுதியுள்ளேன்.

தவீன இலக்கியத்தில் 'தவித்' இலக்கியமும் நாமும்

அரு. வை. நாகராஜன்

இலக்கியம் பற்றிப் பேசப் படும் பொழுது மரபு இலக்கியம்— நவீன இலக்கியம் என்று பிரித்துச் சிலாகிப்பதுண்டு. இன்றைய புதுமைக் கருத்துகளும் தோர்த்தங்களும் (நிஜங்கள்) நவீன சிந்தனைகளாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. இதற்கு உருவமா, உள்ளடக்கமா முக்கியம் என்ற வாத— பிரதிவாதங்களும் உண்டு.

இந்த நிலையில்—

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தில் நவீன இலக்கியம் ஓர் ஆக்க இலக்கியமாகப் பரிணமித்து, பற்பல வடிவங்களில் உருவெடுத்து நிற்பதைக் காணுகின்றோம். இவ்விவக்கியம், மாநுட சமூகத்தின் அரசியல் பொருளாதார கலாசார—சமூக நிலைகளுக்கு ஏற்ப—சுளிவு நெளிவு பெற்றுத் தனித்துவமாகவும் நிற்கிறது. அத்துடன், காணத்துக்குக் காலம் ஏற்படும் சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்ற மூல வேர்களாகவும்— கொடி கொம்பர்களாகவும்— அவை விளங்குவதைக் காணுகிறோம். நீண்ட நெடுங் காலமாக, சமூகத்தில் ஊறிப் போயிருக்கும் வீர்க்கபேதம்—சாதியம்—பௌராணிகம், மௌடிகம்—போன்றவற்றின் ஆணி வேர்களையே உலுப்பிக்கின்றும் கட்டப்பாட்களாகவும் இப்புதுமை இலக்கியங்கள் விளங்குவதை யாரும்து மறுப்பதற்கில்லை.

குறிப்பாக—மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மனித மேம்பாடுகள்,

கணிப்புள்ள சக்திகளாக மறுவதிருக இப்புத்திலக்கியங்கள் துணை நிற்பதைப் பி காணுகின்றோம்.

அந்த வகையில்—'புதுமை இலக்கியமான படைப்பிலக்கியம் காவ, தேச, வர்த்தமானங்களை ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் நிஜங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. சமூகத்தின் வர்க்க பேதங்களால் எழும் சமவுஷ்டியைக் கோரிக்கைகள் இங்கு முன் வைக்கப்படுவதோடு, இப்புத்திலக்கிய வடிவங்கள் மூலம் மண்வாசனை, பிரதேச மூச்சு, இன மேன்மை, மொழிப் பற்று என்பனவும் எழுப்பப்படுகின்றன. இதேபோல் சாதியம்—உயர்வு தாழ்வு போன்ற பேதங்களால் எழுப்பப்படும் சிந்தனைகளும் புதுமை இலக்கியங்கள் ஊடாக இன எழுச்சி—வர்க்க எழுச்சி என்பனவும் எழுப்பப்படுகின்றன. உலகில் எத்திசையிலும் மாநுட சமூகம் சரிநிகர் சமாமமாக இல்லை. சமூக, பொருளாதார நெருக்கடிகள், இன வேற்றுமைகள், அடக்கு முறைகள் என்பனவே மிதமிஞ்சி நிற்கின்றன. இதனால் எங்கு நோக்கினும் உரிமை வேட்கை கிளர்ந்து நிற்கிறது. இத்தகைய உரிமை வேட்டலுக்குப் புதுமை இலக்கியம் தோ ஒருவசையில் துணை போவதையும் காணுகிறோம்.

அண்மைக் காலமாகக் குறிப்பாக மரபுகளில் மூழ்கி நிற்கும் ஆசிய—ஆபிரிக்க நாடுகளில் உரிமை வேட்டல் தழைத்தோங்கி நிற்கிறது. அங்குதான்

ஆண்டான்—அடிமை சமூகம் செழித்து வளர்ந்து—வளர முனைகிறது. ஆதலின், இங்கு உரிமைக் தேடலின் புரட்சிகள் பல வெடித்துக் கிளம்பி நிற்கின்றன. இக்கிளர்வுகளுக்கு புதுமை இலக்கியமும், புதிய புதிய வடிவங்களிற் புதுமைகள் பல் செய்கிறது.

ஆபிரிக்க இன அரசியல் எழுச்சிகளுக்குக் கூறுப்பிலக்கிய வடிவங்கள் நிற்பது போல், ஊடகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுச்சிக்குத் 'தவித்' இலக்கிய வடிவம் எழுந்து நிற்கிறது. மராத்தியரே 'தவித்' இலக்கிய வடிவத்துக்கு இயக்க ரீதியிலான மூலவர் எனக் கருதப்படுகின்றனர் அது இன்று தெலுங்கர், கன்னடர்—சுன்னார் வர் இடையேயும் முனைப்பாகவும்—விதைப்பாகவும் விநித்து நிற்கிறது. தமிழரிடையேயும் இது இலைமறை காயாக இருக்கிறதேயொழிய, அது ஓர் இயக்க ரீதியாக இல்லை. தவித் இலக்கியத்துக்குத் வரைவிலக்கணம் வகுத்த மராத்தியர் 'தல' என்பது பூமியை அதாவது மண்ணைக் குறிக்கும் என்றும், அதில் வேர் பிடிந்த ஒரு பொருளையும் அது குறிக்கும் என்றும் இந்த மண்ணில் வேர் பிடித்தவர்கள் என்ற பொருளிலும் 'தவித்' என்ற சொல் கருதப்படுகிறது என்றுங் கூறுகின்றனர். அதாவது, ஒரு பிற்படுத்தப்பட்டவன் அல்லது சமூகம் அநுபவித்த கொடுமைகள், அவமானங்கள், வறுமை அவைகள் என்பனவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதே 'தவித்' இலக்கியத்தின் குறிக்கோள் ஆகும் என்பதே. சாதியால் உயர்வு—தாழ்வு கற்பித்து, ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் சமூகத்தின் மேன்மைக்கு அர் சமூகத்தால் அல்லது அதற்கு அநுசரணையாக இருப்பவர்களால்

படைக்கப்படும் இலக்கியமே 'தவித்' எனவுங் கருதப்படுகிறது.

'தவித்' எனப்படுவது 'திண்டிப்பாடாதவர்'—பிற்படுத்தப்பட்டவர்—என்று கூறப்படும் காதியைக் குறித்தாலும் அது தற்பொழுது பெருநாளாதார, சமூக கலாசார அடக்கு முறைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கும் அனைத்துச் ஜாதியினருக்குமே பொருந்தும் என்றும் இவ்விவக்கியத்தின் நோக்கம் விரிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

மேலும் இவ்விவக்கிய நோக்கம் பற்றிக் கூறுமிடத்து—

'தவித்' இலக்கிய இயக்கம் பிராமணர்களுக்கு எதிரானது அல்ல என்றும், அது வர்ணாச்சிரம தர்மத்துக்கு எதிரான இயக்கம் என்றும், வர்ணாச்சிரம ஜாதியம் என்பவைகளில் நம்பிக்கை உள்ள பார்ப்பனியத்தை இது எதிர்க்கிறது என்றும் கூறப்படுகிறது.

'கன்னடர் தமது தவித் இலக்கியம் பற்றிக் கூறும் பொழுது—'மதம்—மரபு மற்றும் ஜனநாயகத்தின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதும், பாலியல் ரீதியாகக் கொடுமை செய்யப்படுவதும், மௌனிகளாக அவர்கள் இந்தச் சித்திரவதையைப் பொறுத்துக் கொள்வதும், கட்டி தட்டிப் போன கோபங்களும்—ஜாதியில்லாத சமூதாயம் பற்றிய எதிர்காலக் கனவுகளும் எமது (கன்னட) 'தவித்' இலக்கியத்திற் பேசப்படுகின்றன' என்று கூறுகின்றனர்.

மராத்தியர் இடையே இதன் செல்வாக்கு நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அது பற்றிக் கூறும் பொழுது—

'விமர்சகர்கள் வெட்டிய குழியில் தவித் இலக்கியம் பிணமாக விழவில்லை. ஜீவசத்து

நிறைந்த விதையாக விழுந்து. தேங்கிப் போயிருந்த மராத்திய இலக்கியத்துக்குப் புத்துயிர் ஊட்டுவது" என்கிறார்கள்.

இந்த வகையில்—

சுழத்துப் புதுமை இலக்கிய வானில் 'தலித்' இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகள் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பது குறித்துச் சிந்திப்பதே இக்கட்டுரையின் முதல் நோக்கமாக இருப்பதால், அது பற்றி இங்கு சிறிது சிந்திப்போம். மூன்றாம் உலகத்து வளர்முக நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் சுழமும், ஏனைய நாடுகளிப்போல் பழமையின் பாரம்பரியம்—கலை—கலாசாரப் பண்பாடுகள் என்பனவற்றோடு சமூக பொருளாதார அமைப்புகளையும் கொண்டிருக்கிறது. அதன் பேரில் முன்கூறிய வர்க்கப் பேதங்களுடன் ஜாதியின் உயர்வு தாழ்வுகளின் ஏற்ற இறக்கங்களும் செழித்து நிற்பதைக் காணலாம்.

மேலும், சுழத்துச் சமுதாயம், முன்னாளில் நிலமானியப் பிரபுத்துவச் சமுதாயமாக இருந்தமையால், ஆண்டான்—அடிமைக் கட்டமைப்புகளையும் கொண்டிருந்தது. இதன் காரணமாகவும், மக்களிடையே இங்கு உயர்வு—தாழ்வு—மேலோங்கி—இருந்தது. அந்நியர் ஆதிக்கமும் இங்கு நீண்ட காலமாக இருந்தமையால், மேல் வர்க்கத்தாரிடையே ஒரு நடுத்தர வகுப்பாரும், கல்வி கற்றோர் என்ற சமுதாயப் பெருமை பெற்றோரும் இருந்தனர்.

இத்தகைய சூழலில், சாதியின் பேராலும், வர்க்க முரண்பாடுகளின் பேராலும் மக்களுள் ஒரு சாரார் தாழ்ந்தவர்களாகவும், ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஒடுக்கப்பட்டு நகர்க்கப்பட்டனர். இது, கொத்தடிமைத்

தனத்தையும், பிற்போக்கான மனோபாவங்களையும் வளர்த்தது. இதனிடையே, ஆண்டாண்டு காலமாக 'தாமே உயர்ந்தவர்' என்ற மேலாண்மையுடன் வாழ்ந்த உயர் மரபுக் குடிமட்டத்தினர் மற்றையோரை மிதித்து உயர்நின்றனர். இர்களால் மதிக்கப்பட்டவர்கள் தாழ்வுற்றனர்—பின் தள்ளப்பட்டனர்.

தமிழகத்தில், 'பார்ப்பனியர்' உயர்ந்து நின்றது போல, சுழத்தினும் மேலாண்மை மேலே முந்து நின்றது. அந்நியர் ஆட்சியின் போது இம்மேலாண்மை பெருமளவு முதன்மை பெறாவிடினும், தேச வழிமைச் சட்டங்களுக்குள்ளும், சமயச் சடங்குகளுக்குள்ளும் நின்று கிராம மட்டங்களில் அது தலையெடுத்து நின்றதைக் காணலாம். 1956-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் முரண்பாடுகளால்—கல்வி, கலாசார, சமூக மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டன. அந்நிலையில், சுழத்துத் தமிழரின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகக் கட்டமைப்புகளிலும் தாக்கங்கள் ஏற்படலாயின. குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்திற் புரையோடியிருந்த சாதிய முறைமைகளில் ஆட்டங் காணப்பட்டன. 'ஆலயப் பிரவேசம் போன்ற புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் இடையே இருந்து கிளர்ந்தன. இது தொடர்பான எழுச்சிகளுக்கு அரசியற் பின்னணியும் இயக்க ரீதியாக இருந்தது.

இச் சூழ்நிலையிலேயே, புதுமை இலக்கியங்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் அவலங்களை வெளிப்படுத்த முன்வந்தன இத்தகைய இலக்கியங்கள் அந்நாளில் ஓர் இயக்க ரீதியாக—(மராத்தியரின் 'தலித்' போல)

செயற்படாவிடினும் தலித்தின் சாயலைக் கொண்டு விறாப்புடன் நின்றதைக் காணுகிறோம்—

—இதற்கு ஒரு சிலர் முன்னேடிகளாக இருந்தாலும். கே. டானியல் என்ற இலக்கிய அரசியல்வாதியே தனித்துவமாக நின்று விறாப்புடன் இயங்கினார். அவர் வழியில் அவ்வு அவரை யொத்த செயல் வடிவில் அன்றும் இன்றும் செயற்படும் அ. ந. கந்தசாமி, டொமினிக் ஜீவா, ரசஜய்நாந்தன், தெனியான், செ. கணேசலிங்கன் அகஸ்தியர், கவிஞர் பசுபதி போன்றவர்களையும் இங்கு நினைக்கலாம்.

டானியல் இவ்விடயத்தில் மிகவும் முழுமையாக நின்று 'தலித்' இலக்கியவாதியாக நின்றார் என்பதற்கு அவர் படைத்த நாவல்களான பஞ்சமர், கோவிந்தன், அடிமைகள், கரணல், பஞ்ச கோணங்கள், தண்ணீர் போன்ற வற்றை எடுத்துக் காட்டலாம்.

இவரது இலக்கியங்களையும் இவரையும் விமர்சித்தவர்கள்— "மனித இனத்தின் புனிதத் தன்மைகளைத் தான் இலக்கியமாக்கி எழுதித் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பதில் அதன் புனிதத் தன்மைகளை விட, அருவருப்பானவைகளைத்தான் இவர் படைப்புகளில் காணமுடிகிறது" என்று கூறியுள்ளனர்.

மேலும் சிலர், "தாழ்ந்த சாதிப் பெண்களின் கற்புகள் சூறையாடப்பட்டமைக்குப் பழி தீர்க்கும் நோக்குடன் உயர் சாதிப் பெண்களைத் தாழ்ந்த சாதி ஆண்களுக்குச் சோம்போகச் செய்யும் விதத்தில் எழுதிப் பழிதீர்த்துக் கொள்கிறார்" என்றும் விமர்சித்திருக்கிறார்கள். இதனை மறுக்கும் டானியல்— "உயர்சாதிப்

பெண்கள், தாழ்ந்த சாதி ஆண்களையும் தங்கள் போகப் பொருளாகக் கொள்கின்றார்கள் என்ற நபைமுறை உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவதே எனது நோக்கமாகும்" என்றும் "அத்துடன் உங்கள் நாவல்களில் அத்தியாயத்துக்கு அத்தியாயம் உயர் சாதியினரால் செய்யப்படும் இரணியத் தனங்களைச் சித்திரித்து வந்தீர்கள். இப்படி எல்லாம் செய்தும் உங்கள் வெறி அடங்கவில்லையா?" என்றும் கேட்டதாக தன்னைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து டானியல் கூறுகின்றார்.

இந்த இடத்தில் டானியல் மிகவும் உறுதியாக நின்று— "எனது கடைசி மூக்கப் போக்கும் வரை எனது பேனாவுக்கு வலுவிருக்கும் வரை நான் காண என்னும் சமூக நீதி, அதிகார பூர்வம் க பஞ்சப்பட்ட மக்களுக்குக் கிடைக்கும் வரை நான் இதைச் செய்து கொண்டே இருப்பேன்" என்றும், "உடை நலுங்காத உடல் வாடாத— நாட்டுப்புறமண்ணில் மிதித்தும் அறியாத எந்த விமர்சகராவது என்னைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது! எங்கே முடிந்தால், செய்து பாருங்கள்" என்றும் சபதம் எடுத்தது நிற்கிறார்.

இங்கேதான் டானியலில் தலித் இலக்கிய வாசனை கமழ்வதைச் சுவாசிக்கிறோம். நான் அறிந்த வகையில் தலித்துகளுக்காக, ஒரு தலித்துவால் சுழத்தில் புதுமை இலக்கியம் படைத்தவர் டானியல் ஒருவர்தான் எனக் கூறுவேன். இவர் தன்னுள் ஓர் இயக்கமாகவும், தான் சார்ந்த அரசியல் கொள்கையுடன் பிற்பட்டவர்களின் அவலங்களை வெளிப்படுத்தும் ஓர் இலக்கியவாதியாகவும் வாழ்ந்தவர்.

வ. இராசையா அவர்களின்

கவிதையில் கதைகள்:

சண்டியன் ஓநாய்

—கொக்கன்—

கதைகள் கேட்பதில் எல்லாப் பருவத்தினருக்கும் ஆர்வம் உள்ளது. அதிலும் சிறுவர் சிறுமியருக்குக் கதையைப் போல் இன்பம் தருவன வேறு இல்லை. கதைகள் எளிய சொற்களோடு கூடிச் சந்த இன்பத்திற் கலந்து பாடல்களாக வெளிப்படுமானால் சர்க்கரைப் பந்தரிலே தேன்மாரி பொழிய அவ்விரண்டினதும் கலவையை மாந்திடும் பேரின்பம் அவர்களுக்குப் பிறந்துவிடும். 'பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாவித்திட' அருள் வேண்டி அன்னை பராசத்தியிடம் இரந்து நின்றான் பாரதி. கதைப் பாட்டுத் திறத்தாலே சிறுவரைக் களிக்க வைத்திடலையே தமது வாழ்வின் குறிக் கோளாகக் கொண்டவர் ஆசிரியர் வ. இராசையா. புல்லாண்டுகள் நல்லாசிரியப் பணி ஆற்றியதோடு 'வானொலி மாமா' வாகவும் சிறுவரோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட அவரின் புத்துக் கதைப் பாடல்களின் தொகுதியே 'சண்டியன் ஓநாய்'.

சண்டியன் ஓநாய்—கதைக் கவிதைகளில் ஆறு. ஆசிரியரின் சொந்தக் கற்பனைகள். மூன்று பழைய கதைகளுக்குப் புதிய வடிவம் கொடுத்தவை. ஒன்று, காந்தியடிகளின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த தொரு சம்பவத்திற்குக் கதைவடிவம் அளித்தது. கதைகளினூடாக ஆங்காங்கே சில படிப்பினைகளையும் ஆசிரியர் தரத் தவறவில்லை.

பாதகம் செய்பவரைக் கண்டால்—நீ
பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா.
மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா—அவர்கள்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா.

என்ற பாரதியின் வீராவேசப் பாடலுக்கு இலக்கியமாய் அமைந்தது 'சண்டியன் ஓநாய்'ப் பாடல். சந்தைத் தரகன் ஓநாயின் அடாவடித் தனத்திற்கு அஞ்சாது கொம்பு கிடாயாரும், முயலாரும், நாயாரும் கோழி அக்கரணம் நடத்தும் போராட்டமும், ஓநாயைக் கிடாயார் கொம்பால் முட்டுவதும், நாயார் நாலு கடி போடுவதும், பசு காலால் உதைப்பதும், முயலும், கோழியும் கயிறு கொண்டு வந்து எல்லாமாக ஓநாயைக் கட்டுவதும் 'ஓற்று மையின் மேன்மையை' நன்கு எடுத்துக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள்.

"பயிரை வளர்த்துப் பண்ணை நடத்திக்
காவல் காத்தாயோ?
பயலே உனக்குக் காசு எதற்கு
நாங்கள் தரவேண்டும்?"

என்ற வரிகள் அவற்றின் தர்மாவேசக் குரலாய் எழுந்து சிறுவர் சிறுமியரின் உணர்ச்சியைத் கிளறிவிடும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை.

யானையின் மீது அமர்ந்து திருமண ஊர்வலம் வரும் திருவாளர் குரங்கார் தமது மணமகனுக்கு, மரத்தில் தாவி மாங்காய் பறித்து வந்து தாமும் ஒரு கடி கடித்து எஞ்சியதைக் கொடுப்பதைப் படிக்கும் இளம் உள்ளங்கள் விலா வெடிக்கச் சிரிக்கும் என்பதும் உண்மையே. 'ஆகா ஆகா ஆனைவெடி' பாடலில் எதிர்பாராத கதைத் திருப்பமும், முடிவு பற்றிய எதிர்பார்ப்பின் பரப்பும் நன்றாக அமைந்துள்ளன. இப்பாட்டிலும் பிள்ளைகளுக்கு நகைச்சுவையாகிய இன்பம் பயக்கும் என்பதுறுதி.

படிப்பில்லார் படும் பாட்டினை 'ஏன் அழுதான்' என்ற கதைப் பாடல், வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவதுபோல, இளை யோரின் உள்ளங்களில் புகுந்து உறுத்தல் ஏற்படுத்த வல்லது.

* பிள்ளைகளின் கற்பனைத் திறம் புளுகாக வெளிப்படுகையில் அதனைப் பெரியோர்கள் கண்டிப்பது தவறு. என்னும் உளவியற் பாங்கில் நோக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் என்பதை வெளிப்படுத்தும் பாடல் 'ரீ. வி. நடிகர் கண்டெலியார்' என்குவதில் 'வானொலி மாமா' வின் திறமையைக் காட்டும் பாடலும் இனிமையப்படுதே

"ஓகோ! மாமா சொன்னகதை"
ஒருபடி புளுகு கலந்தகதை
கதையின் மன்னன் மாமரிதான்
கையை நல்லாய்த் தட்டுங்கோ!

என்று பாடிய வண்ணம் பாலகர் தங்கள் தளிர்க் கரங்களைத் தட்டி மகிழ்ந்து நமது கற்பனைக் காதுகளில் இப்பொழுதே விழுகிறது.

'ஒருகாற் கொக்கு', 'அவனுக்குத் தெரியாது', 'ஆமை கட்டிய வீடு' ஆகிய பாடல்கள் புத்தி சாதாரியத்தின் மகிமையை எடுத்தியம்புகின்றன. 'நாற்பது கோடி சட்டை' காந்தியடிகளின் கவிந்த உள்ளத்தைப் புலப்படுத்துவதோடு நின்றவிடவில்லை; அது பிறரையும் தும்போலக் கருதி, அவர் ஈன நிலைகண்டு துள்ளி எழுந்து உதவும் மனப்பான்மையையும் இளம் உள்ளங்களிலே நிச்சயம் ஏற்படுத்தும்.

தரமான காகிதத்தில் அழகான சித்திரங்களோடு கவர்ச்சியாக நூலை அமைத்திருப்பதும் புராட்டத்தக்கதே. ஓவியர்கள் தவம், லலிதா, சாமி ஆகியோர் தீட்டிய அழகோவியங்கள் பாட்டுகளுக்கு உயிரளிக்கின்றன. இன்றைய நிலையில் இந்தக் கவிதைக் கதை நூலுக்கு ஐம்பது ரூபா விலை என்பதில் வியப்படைவோர், கடும் விலை என்று குறைப்படவோ இடமில்லை என்றுதான் கூறல் வேண்டும்.

இலங்கைச் சிறாருக்கு அதிகம் பரிச்சயமில்லாத ஜாதி, ஜாம் ஜாம், பிரமாதம் முதலிய சொற்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். சிறு சில இடங்களிலே யாப்பமைதி இடறுவதையும் கூறித்தானாக வேண்டும். இவை சிறிய குறைகள் எனினும், அடுத்த பதிப்பில் திருத்தம் ஏற்படின் நன்று.

ஆசிரியர் வ. இராசையா அவர்களின் பாலர் பாடல் முயற்சி தொடர்க.

தி வாத்தியார்

— வரதர்.

முது பெரும் எழுத்தாளர் அ. செ. முருகானந்தம் அவர்கள் இன்று அகதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார். முன்னர் வசித்து வந்த அளவெட்டியில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் கின்னர் ஒழுங்கை யில் நண்பர் ஒருவருடைய இல்லத்தில் தஞ்சமடைந்துள்ளார்.

திருமணம் செய்யாமல் வாழ்ந்து வரும் இவர் நினைநெடுங்காலமாகத் தாயின் ஆதரவில் வாழ்ந்து வந்தார். வயது முதிர்ந்த தாயார் சமீபத்தில் மறைந்து விட்டது இவரது தினசரி வாழ்வின் தேவைகளுக்குப் பெரிய இழப்பாக அமைந்தது.

இடைக்கிடையே பல்வேறு பொது நிறுவனங்கள் இவருக்கு உதவி வந்துள்ள போதிலும்கூட, நிரந்தரமான பாதுகாப்பு உதவி இன்னமும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. அதுவும் ஊர் விட்டு ஊர் காண்டி அகதி நிலைப் பட்ட இந்த நிலையிலும் அவர் தன்னத் தனியாக வாழ்க்கையுடன் எதிர்த்துப் போராடிவர வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு சகோதர எழுத்தாளன் மூப்புக் காரணமாகவும், வசதியின்ம காரணமாகவும் இந்த நெருக்கடி காலக் கஷ்ட நஷ்டங்கள் காரணமாகவும் துன்பப்பட்டுச் சிரமப்படுவதை ஓரளவு நிவர்த்திக்கும் முகமாகப் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அழைப்பின் பேரில் பல்கலைக் கழகத்து அறையில் இலக்கிய நண்பர்கள் கூட்டமொன்று சமீபத்தில் இடம் பெற்றது.

இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்களும் குறிப்பாக நண்பர்

அ. செ. முனவின் சக வாழ்வில் அதிக அக்கறை கொண்டவர்களான சிலர் கூடி நண்பர் அ. செ. முனவுக்கு எந்த வகையில் உதவி செய்யலாம், எந்தெந்த வகையில் அவரது சிரமத்திற்குப் பரிகாரம் தேடலாம் எனக் கலந்துரையாடினார்கள்.

பல்வேறு வகையான ஆலோசனைகள் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆர்வமுள்ள, நல்ல பிமானம் கொண்ட, எழுத்தாளர் மீது பற்றுப் பாசம் மிக்க நல்லோர்களை அணுகுவது என முடிவெடுக்கப்பட்டது.

இந்தச் சிரமத்திலிருந்து தற்காலிகமாக என்னென்ன செய்து அவரைப் பேணலாம் என்பதும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

இப்படி ஓர் எழுத்தாளர் சிரம தகையில் இன்று இந்த மண்ணில் சேவித்து வருகின்றார் என்பதை இலக்கிய அபிமானிகளுக்குத் தெரியப்படுத்தும் அதே வேளையில் அவருக்கு என்னென்ன விதத்தில் உதவலாம் என்பதும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

முதலில் ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஆக்கப் பூர்வமான முடிவுகளை நடைமுறைப் படுத்தும் நோக்கமாக ஒரு குழுவும் நியமிக்கப்பட்டது.

பழம்பெரும் எழுத்தாளரான திரு. அ. செ. முனவ அறியாதார் இருக்க முடியாது. அவரது சிறுகதைத் தொகுதியான 'மனித மாடு' வெளிவந்து, பலர் அதைப் படித்து ரசித்துள்ளனர். நமது பிரதேசத்தைத் தாண்டியும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் அவரைத் தெரிந்தவர்கள் அநேகர் உண்டு. அவர்களின் கவனத்திற்கு இது.

அப்பாவின் கையில் சேய்க்காய்ப் பெட்டிக்குப் பக்கத்தில் தான் 'ஐஞ்சறைப் பொட்டி' இருந்தது. சுமார் நான்கு அடி நீளமும், இரண்டு அடி அகலமுமான ஒரு நீளப் பெட்டி, குறுக்கும் நெடுக்கும் பல கைகள் போட்டு சிறிதும், பெரிதுமான பல அறைகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. அவைகளுக்குள்ளான மல்லி, மிளகு, சேரகம், வெந்தயம், மஞ்சள் முதலிய பலசரக்குகள் இருந்தன. ஒரு பெரிய அறையில் செத்தல் மிளகாயும், இன்னொன்றில் சுரவெண்காயும் இருந்தன. 'சுரவெண்காயம்' என்று புதிதாக ஒன்றுமில்லை. சாதாரண வெண்காயந்தான். ஆனால் அதை 'சுரவெண்காயம்' என்று சொல்லுவோம். அது ஏன் என்பது எனக்கு இன்னமும் தெரியவில்லை. சேரகத்தை 'நற் சேரகம்' என்போம். இன்னொரு சேரகம் இருந்தது. அதைப் 'பெருஞ்சேரகம்' என்போம். 'சோம்பு' என்றும் சொல்வதுண்டு. இறைச்சிக் கறி ஆக்குகிறவர்கள்தான் பெருஞ்சேரகம் வாங்குவார்கள். அந்தப் பெட்டியில் ஒரு சிறிய அறையில் பாக்கு இருந்தது. அதைக் 'கொட்டைப் பாக்கு' என்போம். பாக்கைச்

சேவி சேவலாகவும் விற்பதா இதைக் 'கொட்டைப்பாக்கு' என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். பாக்குச் சேவலில் இரண்டு விதம் உண்டு. ஒன்று பாக்குவெட்டியால் கையினால் சேவி எடுப்பது. இந்தப் பாக்கு வெட்டியில்தான் எத்தனை விதம் இருந்தது. சில பாக்குவெட்டிகள் கலையுணர்வோடும் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

கைச்சேவலை விட்டால் மற்றது 'மெஷின்' சேவல். சுமார் ஒன்றரை அடி நீளமான மரக்குத்தியில் பாக்குகளின் அடிப்பாகத்தைப் பொருத்தக் கூடியதாக சிறு குழிகள் இடைவெளிவிட்டுச் செய்யப்பட்டிருக்கும். அந்தக் குழிக்குள் சுமார் 10-12 பாக்குகளை வரிசையாகப் பொருத்தி வைப்பார்கள். பிறகு மரம் சேவும் சேவலினால் மெல்லிதாக — கடதாகிச் தடிப்பில் சேவலார்கள். மெலிதாக இருப்பதால் அவை சுருண்டு சுருண்டு விழும். பொன்னாலைக் கோயில் திருவிழாக் காலத்தில் ஒருவர் தினந்தோறும் 'இந்த மெஷினில்' பாக்குச் சேவி கொடுப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். திருவிழாக் காலத்தில், திருவிழா முடிந்ததும் வந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் விபகி டீர்த்தம், சந்த

னம் என்பவற்றொடு வெற்றிலை பாக்கும் கொடுப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அதற்குப் பக்கைக் கையால் சீவி மாளாது என்று மெஷினில் சீவி எடுப்பார்கள். மெஷின் சீவில் பொலிவாகவும் இருக்கும்.

அந்தக் காலத்தில் — சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஒரு சதம் கொடுத்துப் பலர் கறிச் சரக்கு வாங்கிச் செல்வதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு தட்டத்தில் கொஞ்சம் மல்லி, ஐந்தாறு மிளகு, கொஞ்சம் சீரகம், ஒரு சிறு மஞ்சள் துண்டு இவ்வளவையும் போட்டு வாங்க வருபவர் சால்வைத் துண்டை விரித்துப் பிடிக்க, அப்பா அந்தச் சரக்கை அதில் கொட்டி விடுவார். இவ்வளவுக்கும் ஒரு சதந்தான் பெறுமதி (ஒரு ரூபாவல்ல; ஒரு சதம்!)

பலர் இப்படித்தான் அன்றாடக் கறிச் சரக்கு வாங்குவார்கள். மிக மிகச் சிலர்தான் இவைகளைக் கூடுதலாக வாங்கி உரலிலிட்டு இடித்து, தூளாக்கி வைத்திருப்பார்கள், இப்போது உரலாவது உலக்கையாவது! — எல்லாவற்றுக்கும் மெஷின்!

கடையின் ஒரு பக்கத்தில் தேங்காய்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு தேங்காயின் விலை இரண்டு அல்லது மூன்று சதம் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதைக்கூட முழுத் தேங்காயாக வாங்குகிறவர்கள் குறைவு. உடைத்துப் பாதித் தேங்காய் வாங்குவார்கள். அதற்கும் வழியில்லாத சிலர் சொட்டாகத் தோண்டி அரைச் சதத்துக்கு வாங்குவதுமுண்டு.

அந்தக் காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் இப்போது மக்களின் 'வாழ்க்கைத்தரம்' மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறதென்பதில்

சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் இன்றைக்கும் மற்றைய பல நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது நாங்கள் மிகவும் கீழே தான் இருக்கிறோம். (இன்றைய போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் நாங்கள் நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் பின்னேறிவிட்டோமென்பது வேறு விஷயம்.)

தேங்காய் குவியலுக்குப் பக்கத்தில் தேங்காயெண்ணெயின் லும், அதற்குப் பக்கத்தில் வெற்றிலைக் கூடையும் இருந்தன. அந்தக் கூடையில் எப்போதும் நாலைந்து கட்டு வெற்றிலை இருக்கும். ஒரு கட்டி நூறு வெற்றிலை. அந்தக் காலத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு மிக முக்கியமான பொருட்கள். பொதுவாக எல்லாருமே வெற்றிலை பாக்கு உண்பார்கள். எல்லார் வீட்டிலும் வெற்றிலைத் தட்டம் இருக்கும். இந்தத் தட்டங்கள்தான் எத்தனை வகை! சில கீழே கால் வைத்து சுமார் அரை அடி உயரத்திலிருக்கும். எல்லாமே பித்தளைத் தட்டங்கள் தான். பல தட்டங்களில் சித்திரவேலைகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். ஒருவர் வீட்டுக்கு இன்னொருவர் போனால் முதலில் வெற்றிலைத் தட்டத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்துத்தான் உபசரிப்பார்கள்.

திருமணம் முதலிய எந்தக் கொண்டாட்டமாயிருந்தாலும், வெற்றிலை பாக்குக் கொடுப்பது மிக மிக முக்கியமான ஒன்று.

வெற்றிலை பாக்குப் போடுவது சாப்பிட்ட உணவைச் சீரணிக்கச் செய்யுமென்றும், வாயில் தூர்நாற்றத்தைப் போக்குமென்றும் சொல்வார்கள். சில பெண்களுக்கு வெற்றிலை பாக்குப் போடுவதால் உடடுகள் சிவந்து (லிப்ஸ்டிக் பூசியது போல) அழகாகவும் இருக்கும்.

வெற்றிலைச் சாற்றைத் துப்புவதனால் பல இடங்களில் அது அசிங்கமாக இருக்கும். முதலில் பாக்கை வாயில்போட்டு சப்பிக் கொண்டு, அதன் பின் வெற்றிலையில் காம் பையும் நரம்புகளையும் களைந்து அதன் மேல் சுண்ணாம்பு பூசி வாயில் போட்டு மெல்லுவார்கள். சிலர் இவற்றுடன் புகையிலையும் ஒரு துண்டைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். இப்படிப் புகையிலை சேர்ப்பவர்கள்தான் சாற்றைத் துப்புவது அதிகம்.

பிற்காலத்தில் மூளாய் கூட்டுறவு ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் சாக்கோ என்பவர் ஆஸ்பத்திரிக்குள் — வார்டுகளில் — வெற்றிலை வைத்திருப்பதற்குத் தடை விதித்ததுண்டு. வெற்றிலையைப் போட்டு, அதன் சிவந்த சாறைக் கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம் பலரும் துப்பி அசிங்கப் படுத்தியதே அவர் அப்படித் தடை விதித்ததற்குக் காரணம். ஆனால் பலர் களவாக வெற்றிலையை ஒளித்து மறைத்து உபயோகித்துக் கொண்டதானிருந்தார்கள். சிகரட், பீடி, சுருட்டுக் குடிப்பவர்கள் போல வெற்றிலை போட்டுப் பழையவர்களும் அது இல்லாமல் இருக்க முடியாது.

அப்பாவின் கடையில் இரண்டு சாக்குகளில் புகையிலைகள் தனித்தனியாகச் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒன்றில் தின்புகையிலை, மற்றதில் சுருட்டுச் சுற்றும் புகையிலை.

புகையிலைச் சுருட்டுக் குடிப்பவர்களும் அந்தக் காலத்தில் அதிகம். பெண்கள் பலர்கூடச் சுருட்டுக் குடிப்பார்கள். சுருட்டாக விற்பதை வாங்குபவர்கள் குறைவு. தாங்களே புகையிலையை வாங்கி, வேண்டிய அளவுகளில் கிழித்துச் சுருட்டாகச்

கிக் கொள்வார்கள். அதவும் ஒரு கலை. அப்போது சுருட்டு வியாபாரம் யாழ்ப்பாணத்தின் மிக முக்கியமான தொளிகளில் ஒன்று. பல ஊர்களிலும் 'சுருட்டுக் கொட்டில்கள்' இருந்தன. இப்போதாயின் அவற்றுக்கு ஒவ்வொரு பெயர் சூட்டி 'சுருட்டுத் தொழிற்சாலை' என்று சொல்வார்கள். அப்போது மிகச் சிலவற்றைத் தவிர மற்றவைகளுக்குப் பெயர் கிடையாது. 'சுருட்டுக் கொட்டில்கள்' தான்!

வேறு வேலை கிடையாதவர்களெல்லாம் சுருட்டுக் கொட்டில்களில் போய், சிறிது காலம் பழகி, 'சுருட்டுக்காரர்கள்' ஆகி விடுவார்கள். நாட் சம்பளம், மாதச் சம்பளம் என்றெல்லாம் கிடையாது. ஆயிரம் சுருட்டுச் சுற்றினால் இவ்வளவு கூலி என்று தான் கணக்கு. அவரவர் திறமைக்கும் உழைப்புக்கும் ஏற்பச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தச் சுருட்டுக் கொட்டில்கள் பற்றி எனக்கு நேரில் பார்த்த பட்டறிவு எதுவுமில்லை. அதனால் அதுபற்றி அதிகம் எழுத முடியவில்லை. ஆனால் இந்தச் சுருட்டுக் கொட்டில்களைப் பற்றி நிறைய விடயங்கள் இருக்கின்றன என்று மட்டும் தெரியும். யாராவது தெரிந்தவர்கள் இது பற்றி ஒரு பெரிய கட்டுரை எழுதலாம். சுருட்டுக்குத் தேவையான புகையிலையைச் சேகரிப்பது, பாதுகாப்பது, பின்னர் சுருட்டுச் சுற்றுவதற்குத் தோதாகக் கிழித்து தயார் செய்வது, சுருட்டுகளைச் சுற்றும் விதம், சுருட்டுக் கொட்டிலின் அமைப்பு, சுருட்டுகளுக்கு 'கோடா' போடுவது, சிறு சிறு கட்டுகளாகக் கட்டுவது, அவற்றைப் பனை ஒலைப் பாயினால் சுற்றி 'சிப்பங்கள்' ஆக்குவது, விற்பனைக்காகச் சிங்கள ஊர்

களுக்கு அனுப்புவது, 'யாழ்ப்பாணம் திறம் சுருட்டு' என்ற புகழ். சுருட்டு முதலாளிகள், தொழிலாளர்கள்—இப்படிப் பல விடயங்களைப் பற்றியும் ஒரு பெரிய கட்டுரை எழுதலாம்—என்னால் அது இயலவில்லை.

அந்தக் காலத்திலேயே சுருட்டுக்குப் போட்டியாக சிகரட்டும், பீடியும் வந்துவிட்டன. இவைகள் வெளி நாடுகளிலிருந்தே இறக்குமதியாயின. சிகரட், பிரித்தானியாவிலிருந்து வந்ததென்று நினைக்கிறேன். பீடி இந்தியாவிலிருந்து வந்தது. 'சொக்களால் ராம் சேட் பீடி' என்ற பெயர் இப்போதும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

சிகரெட் சிவப்பு நிறக் கடதாசி சுற்றிய வட்ட டின்னில் இருந்தது. 'எலிபன் (யானை) மார்க்' சிகரட். ஒரு டின்னில் 100 சிகரட்டுகள் இருக்கும். ஒரு சிகரட் இரண்டு சதம் வற்றதாக நினைவு. இரண்டு சதம் கொடுத்து சிகரெட் வாங்கும் தகுதி மிக மிகச் சிலருக்கே உண்டு. அதனால் சிகரெட் உபயோகம் அவ்வளவாக இல்லை. ஆனால் பீடி ஒரு சதத்துக்கு மூன்றோ நாலாக இருந்தன. இதனால் பீடி உபயோகம் மிக வேகமாகப் பரவிற்று.

சிகரட் டின்னுக்குப் பக்கத்தில் நெருப்புப் பெட்டி பக்கம் இருந்தது. நெருப்புப் பெட்டியும் அந்தக் காலத்தில் வெளிநாட்டிலிருந்துதான் வந்தது. சுவீடன் நாட்டிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும்.

'மூன்று நட்சத்திரம்' அடையாளமாகப் போட்ட தீப்பெட்டிகளை எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஒரு பெட்டியின் விலை மூன்று சதமென்று நினைக்கிறேன்.

மூன்று சதம் விறறாலும் பல வீடுகளில் தீப்பெட்டியே இருக்காது. சுருட்டுப் பற்றவைப்பவர்கள் அடுப்பிலிருந்து ஒரு கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்துப் பற்றவைப்பார்கள். அடுப்புப் பற்ற வைப்பதற்கும் சிலர், அடுப்பு எரியும் பக்கத்து வீட்டில் போய் ஒரு பன்னாடையில் கொஞ்ச நெருப்புத்தணல் வாங்கி வந்து, அதை ஆட்டியும் ஊதியும் நெருப்பை உண்டாக்கிக் கொள்வதுண்டு.

அந்தக் காலத்துச் சிக்கன வாழ்வு தொடர்ந்து வந்திருக்குமானால், இன்றைய போர்க் காலப் பஞ்சம் யாழ்ப்பாணத்து மக்களை கொஞ்சமும் பாதித்திருக்காது!

ஒரு அறுபது ஆண்டுக் காலத்துக்குள், எவ்வளவோ ஆடம்பர வாழ்க்கையைப் பழக்கிக்கொண்டு இப்போது அவைகள் கிடைக்க வில்லையே என்று கூக்குரலிடுகிறோம்!

இரண்டு சிறிய டின்ன்களில் சீனி இருந்தது. ஒன்றில் மாச் சீனி (ஐசிங் சுகர்), மற்றதில் தற்போது சாதாரண பழக்கத்திலுள்ள சீனி. அதை 'கிறேப் சீனி' என்போம்.

மாச்சீனி ஒரு நாத்தல் மூன்று சதம். கிறேப் சீனி ஒரு நாத்தல் இரண்டரைச் சதம்.

தேயிலையும் ஒரு டின்னில் இருந்தது. அப்படித் தேயிலையை இப்போது நான் காணவில்லை. இப்போது கடைகளில் இருப்பது போல் தூளாக இல்லாமல் நீள நீள இலைச் சுருள்களாக இருக்கும். டின்னைத் திறந்தால் 'கம்' மென்று அருமையான தேயிலை மணம் வீசும்.

கோப்பிக் கொட்டையும் ஒரு டின்னில் இருந்தது.

அப்போதெல்லாம் கோப்பி, தேநீர் குடிப்பவர்கள் மிகக் குறைவு. சுகயினமானவர்களுக்கு கோப்பி, தேநீர் கொடுப்பதுண்டு. காலையில் பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீர் குடிப்பார்கள். அதற்குள் வெங்காயத்தை வெட்டிப் போட்டு, சிறிது மோரும் கலந்து குடிப்பதுண்டு. அநேகமாக எல்லார் வீட்டிலும் மோர் இருக்கும். குடிபானங்களில் மோரும் முக்கியமானது. சிலர் எலுமிச்சைப் பழத்தைப் பிழிந்து தண்ணீர் கலந்து சர்க்கரை சேர்த்துக் குடிப்பார்கள். கருப்பநீர்க் காலத்தில் கருப்பநீரும் குடிப்பார்கள். (கள் குடிப்பவர்களின் கதை வேறு)

எனக்குத் தெரிய, தேயிலையும் சீனியும் இலவசமாகக் கொடுத்து, ஒரு பொது இடத்தில் தேநீர் தயாரித்து வீட்டுக்கு வீடு இலவசமாகத் தேநீர் கொடுத்துப் பழக்கினார்கள். தேயிலைப் பிரசார சபையின் வேலையாக இருந்திருக்கும். அதன் பயன்? இன்றைக்கு காஸையில் எழுந்தவுடன் தேநீர் குடிக்க வீட்டால் ஏதோ வாழ்க்கையே நாசமாகி விட்டது போன்ற மனப்பான்மை வந்து விடுகிறது!

அறுபது ஆண்டுகளுக்குள் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறி விட்டோம்!

ஒரு வகையில் பார்த்தால் எங்கள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்திருப்பது உண்மைதான்.

ஆனால் இன்றைய போர்க் காலச் சூழ்நிலையில் ஒரு உண்மை தெளிவாகத் தெரிகிறது. அன்று எங்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள் பெரும்பாலும் எங்கள் நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்து கொண்டோம். அல்லது எங்கள் நாட்டில் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களுக்கு ஏற்றதாக எங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டோம்.

ஒரு உதாரணத்துக்குப் பார்த்தால் எரி பொருளுக்காக இன்று தவண்டையடிக்கிறோம்! அந்தக் காலத்தில் இது ஒரு பிரச்சினையாக இருந்ததில்லை! அவரவர் வீட்டுச் சமையலுக்குத் தேவையான எரி பொருள் அவரவர் வளவுகளுக்குள்ளேயே இருக்கும். சொந்த வளவுகள் இல்லாதவர்கள் கூட, அங்கே இங்கே தேடி விறகுகளை இலவசமாகவே பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

விளக்கு எரிப்பதற்கு மண்ணெய் வருமுன் தேங்காயெண்ணை, இலுப்பெண்ணை முதலிய எண்ணைகளை சிக்கனமாக உபயோகிப்பார்கள்.

போக்கு வரத்துக்கு, பிறையிலேயே அமைந்த இரண்டு கால்கள் இருந்தன. பத்துப் பதினைந்து மைல் தூரங்களைக் கூட நடந்து போய் வருகிறவர்கள் உண்டு. இதற்குமேல் மாட்டு வண்டிகள் இருந்தன.

எரிபொருள் கஷ்டம் எப்படி வரும்?

(தொடரும்)

சுகாதாரமான வகையில்

சுத்தமான முறையில்

தரமாகத் தயாரிக்கப்படும்

சிறுறுண்டி வகைகளுக்கும்

மற்றும்

மதிய போசனத்திற்கும்

யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ் பெற்ற
சைவ உணவகம்

ஸ்ரீ தாமோதர விலாஸ்

239, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

பெண்ணாய் எடுத்த பிறவி

சோ. பத்மநாதன்

நெஞ்சில் ஒருநெருடல் — நேரம் கழிந்ததென்று!
கொஞ்சம் விரைவாய் மீதித்து
அந்தக் குச்சொழுங்கை தாண்டி
தவராசா வீட்டு முடக்காலை
நீண்டு கிடக்கும் வடலி வளவோரம்—

பளீரென இருசோடிக் கண்கள்!
பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள்!

காலைப் பனியில் கழுவி எடுத்தந்த
மூலையிலே காட்சிக்கு முன்னிறுத்தி விட்டதுபோல்
பளீரென இருசோடிக் கண்கள்!
பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள்!

இந்தக் குளிரை, வெயிலை, எழும்பசியை
இந்த இளசுகள் தரம் எவ்வாறு தாங்குவதாம்?
காது செவிடுபடச் செல்கின்ற காசு லொறிகள்
மோத உயிர்பிரிய நேரின்?

இவற்றுக்கு
என்ன எதிர்காலம்? எத்தனை நாள் வாழ்வு?
வலை பின்னும் மனம்.....
எனது சைக்கிள் உருள்கிறது.

நிச்சயமற்ற நிலைமையிலும்
அந்த நாய்க் குட்டிகளின் கண்ணின்
குடியிருந்த நம்பிக்கை
நெஞ்சைப் பிழியும்
நினைவில்

இருசோடிக் கண்கள் வரும்.
அவை, அக் காலைப் பொழுதில், எனைக்
கெஞ்சி உரைத்த மொழி கேளாது வந்தேனே!
பிஞ்சுகளின் நம்பிக்கை பிய்த்தெறிந்து விட்டேனே!

தாயை, உடன்பிறந்த தம்பியரைத் தாம்பிரித்த
தீய மனித இனத்தின் சிறுமையினைச்
சொல்லி எனது மனசைத் தொடுவதற்கோ
புல்லின் நுனியிற் பனிபோல நின்றிருந்தீர்?

பெண்ணாய் எடுத்த பிறவிக் கொடுந்துயரை,
கண்ணால் — எழுதாக் கவியாய் — உரைப்பதற்கோ
நின்றீர் எனக்காக — நீண்ட வழியார்த்து?
ஔறியிலா மானிடவன் நான்!

விமர்சகரைத் தேடுகிறேன்

—தில்லைச் சிவன்

எந்தன் புதுக் கவிதை

இதுவரையில் ஒருவர் உரை
தந்ததில்லை என்ன தாற்பரியம்?

அன்றெனக்கு

வந்த தொரு கிறுக்கால்

வழுக்குந் தாள் ஒன்றெடுத்து

சொந்த அபி லாசைகளைச்

சொற் பெயர்த்துச் சோடித்தேன்.

அடுக்கு மொழி சிலவும்

அந்நாளிற் சினிமாவில்

படித்தகில சொற்களுடன்

பழமொழியும், மரபுரையும்

தொடுத்துத் துளிதுளியாய்

சொற்சேர்க்கை கட்டிவைத்துப்

படித்துப் பார்த் தேனங்கென்

பாவை பெயர் இல்லை, யதை.

விடுத்தும் ஒருகவிதை

வேண்டுமோ? வீணன்றோ!

இடுக் கொன்றில் அவள் பெயரை

இட்டு நிரப்பியதால்

கருத் தொன்றைக் கண்டு

களித்தேன் யான், ஆனாலும்

விரித்துரைக்க மெய்யாவோர்

விமர்சகரைத் தேடுகிறேன்.

பாட்டுப் புதுசு; அதற்குப்

பழகுதமிழ் சொற்களது

கூட்டம் ஒத்து வராததினால்

குறியீட்டு வார்த்தைகளைச்

சேர்த்துப் படைத்தேன்

செறிந்த பெயருள் நயந்து

வார்த்தை யொன் றுரைக்க வின்னும்

வரவில்லை விமர்சகரே.

மழைப் பஞ்ச (ம்)ாங்கம்

வடகோவை வரதராஜன்

சின்னண்ணை காலை
பத்து மணிக்கே மாடுகளை
அவழக்கத் தொடங்கி விடுவார்.
ஒவ்வோர் மாட்டுக்கும்
'தாவளை' போட்டு கேணிாடிக்
குக் கொண்டு வருவதற்கிடை
யில் பதினொரு மணியாய் விடும்.
மாடுகள் என்றால் பொதுவாக
எல்லாம் மாடுகள் தானே?
இல்லை என்பார் சின்னண்ணை.

மனிதரைப் போன்று ஒவ்
வொரு மாட்டிற்கும் தனிக்
தனிக் குணம் உண்டு.

பட்டியில் அடங்க மறுக்கிற
'சுதந்திர மனப்பான்மை' மாடு;
எல்லா மாடுகளையும் கொம்
பால் முட்டி ஒடோட விரட்டு
கிற 'சுன்றயன்' மாடு; சம்
பைப் புல் மேயப் பஞ்சிப்படுகிற
'சொருசு' மாடு. மந்தையை
விட்டு இரகசியமாக விலத்தி
தோட்டங்களுக்குள் புகுகின்ற
'களள்' மாடு. கட்டால் அவிழ்த்
ததும் நாலுகால் பாய்ச்சலில்
வயலுக்கு ஓட முயல்கிற 'அவச
ரக்காற' மாடு; அவிழ்த்ததும்
தாமதம் கன்றுக்கு அண்மையில்
சத்தமில்லாமல் போய் பாஷ்
கொடுக்கிற 'காரியக்காற' மாடு;
கொஞ்சம் மழைத்துமியில்
நனைந்ததும். முக்காலும்

வாயாலும் நீர் வடிகின்ற வருத்
தக்காற மாடு; கொஞ்சம் முரட்
டுத்தனமாக நடந்துகொண்டால்
பொத்தென விழுந்துபடுத்து, எவ்
வளவுதான் முயன்றும் எழும்ப
மறுக்கிற பாசாங்கு மாடு. இவை
ஒன்றிலுமே கலந்து கொள்ளா
மல் தான் உண்டு தன் மேய்ச்
சல் உண்டு என இருக்கிற 'அப்
புராணி மாடு' இவை அனைத்
தையும் ஓர் கட்டுப்பாட்டுக்குள்
வைத்து மேய்ச்சலுக்குக்
கொண்டுபோய்க் கொண்டு வரு
வதென்றால் அது ஆமான தேகக்
கட்டுள்ள ஆம்பிளையாலேயே
முடியும்.

சின்னண்ணைக்கு அவ்வளவு
பெரிய தேகக்கட்டு கிடையாது.
அவர் சுள்ளலாகத்தான் இருப்
பார். ஆனால் அத்தனையும்
வைரம். வயிறு உட்டுழிந்து
எக்கி இருக்கும். உடம்பு சாட்
டைநார் போல் முறுகித் திரிந்து
'திண்' என்று இருக்கும்.

சின்னண்ணையில் 25, 30
மாடுகளும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்
குள் அடங்குவதென்றால் அதன்
காரணம் அவரின் தேகக்கட்
டல்ல, அவரின் குரல்!

அது என்ன குரல்!

சிங்கத்தின் கர்ச்சனை! கோடையீடியின் முழக்கம்! ஒரு கட்டை தூரத்திற்கும் கேட்கும்.

“டேய்!” என்றால் குடல் தெறிக்க ஓடுவனும் ஏதோ அனுமான் சக்தி பிடித்து இழுத்தால் போல் திடீர் என நின்று விடுவான். சிறு பிள்ளைகளுக்கு காற்சட்டை நனையும். அத்தகைய குரல் அது. அந்தக் குரல் கொண்டு எத்தனை நேரம் கத்தினாலும் சின்னண்ணைக்கு தொண்டை கட்டாது; குரல் பிசிறடிக்காது.

இந்தக் குரல் வளத்தாலேயே சின்னண்ணைக்கு ‘குழறி சின்னத்தம்பி’ என்றொரு பட்டப் பெயர் உண்டு. குழறி என்றால் சட்டென்று இனம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

சின்னண்ணைக்கு எவ்வாறு இந்தக் குரல் வளம் வந்தது? நீர்வேலிக் கந்தன்கோயில் கொடியேறி 10ம் திருவிழா வேட்டைத் திருவிழா. கந்தசுவாமியார் பருத்தித்துறை வீதியைக் குறுக்காகக் கடந்து வயல் வெளியூடாக கோப்பாய்க்கு வேட்டையாடப் புறப்பட்டு வருவார்.

வேட்டைத் திருவிழா ஒரு கோல கலத் திருவிழா. கந்த சுவாமியார் வயல் வெளியின் மத்தியில் உள்ள தாழம் புதர்கள் மடிய நாச்சிமார் கோவில் சுற்றாடலில் வேட்டையாடுவார். சுவாமியாருக்குப் பின்னால் குஞ்சும், குளுவானும், இளசும், முதிருமாகக் கொள்ளை சனம். தாமே வேட்டைக்குப் புறப்பட்டால் போல் ‘ஹோ ஹோ’ சத்தங்கள்.

எல்லா மனிதனும் மனதளவில் வேட்டையாடிகள்தான். கல் கொண்டு முயல் கொன்ற கற்கால மனிதன் எல்லா நவயுக மனிதனிலும் ஒரு முலையில்

பதுங்கி இருக்கிறான். வேட்டைக் கதைகளையும், வீரதீரக் கதைகளையும் படிப்பதன் மூலம் அல்லது கேட்பதன் மூலம் அல்லது பார்ப்பதன் மூலம் ஓர் மெய்யான கற்பனையில் தாழும் வேட்டையாடி வீரபாரக் கிரமங்கள் செய்து இந்தக் கற்கால மனிதனுக்கு ஒவ்வோர் மனிதனும் தீனி போடுகிறான்.

அதிர்ஸ்டவசமாக, இந்த நீர்வேலி — கோப்பாய் கிராம மக்களுக்கு முருகனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து வேட்டையாடி மகிழ்கின்ற நிஜசந்தர்ப்பமே 10ம் திருவிழா. ஒரு வேளை இந்த மனோ தத்துவம் அறிந்தே எமது மூதாதையர்கள் வேட்டைத் திருவிழா என்றே ஒரு திருவிழாவை உருவாக்கினார்கள்.

வயது வித்தியாசம் இல்லாமல் இந்த மன வேட்டையாடிகள் தங்கள் கற்கால மனிதனை வெளிக் கொணர்ந்து, ஆக்ரோசத்துடன் தாழம்பற்றைக்கு கற்களை வீசுவர். தாழம் புதரைச் சுற்றி மூச்சிரைக்க ஓடுவர்.

மாலை மயங்கி வரும். அந்த மைம்மல் பொழுதில் அலங்கார திபங்களுடன் முருகனும், பட்டுடை தரித்த மன வேட்டையாடிகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சி தருவர்.

எங்கும் ஹேய், ஹேய் என்ற சத்தம். கலை, எறி, கொல்லு என்கிற வெறிக் கூச்சல்கள்.

நெல்லறுப்பு முடிந்து நில ஈரத்தில் வயல் வெளியில் விதைக்கப்பட்டிருக்கும் பயறு காய்ந்து முற்றத் தொடங்குகிற பருவம். எல்லா வயலும் துவள் படும்; எல்லா வாயிலும் பச்சைப் பயற்றின் பரல்லாசனை மணக்கும்.

சுவாமி வேட்டையாடிய களைப்புத் தீர இலுப்பையறப் பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் இழைப்பாறுவார். களைத் த வேட்டையாடிக்கு அவலும், சுண்டலும், வாழைப் பழமும் சாமக்கரைத் தண்ணீரும் வழங்கப்படும். அதன் பின்னர் ‘ஓ’ வென்று விரிந்திருக்கிற வயல் வெளியில் பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் தொடங்கும்.

சனங்கள் வட்டமாகக் குழுமி நிற்க மையத்தில் பொய்க்கால் குதிரைகள் ஆடத் தொடங்கும். அப்போதுதான் சின்னண்ணையின் உதவி அங்கு தேவைப்படும்.

ஆட்டத்தைப் பார்க்கும் ஆவலில் சனங்கள் நெருங்க நெருங்க வட்டம் சிறுக்கும். குதிரைகள் களைக்கும், ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும். கோபத்தில் உயரத் துள்ளும். சிறுத்து வருகிற வட்டத்தின் எல்லை வரை வந்து பிடுஷ்டத்தால் களைத் தள்ளும்.

இந்தச் சனங்களை ஒழுங்கு படுத்துவதுதான் சின்னண்ணையின் வேலை. கையில் ஒப்புக்கு ஒரு கம்புடன் சின்னண்ணை ஹேய் என்று ஓர் கர்ச்சனை போட்டபடி வந்தால், கூட்டம் தானாய் ஒதுங்கும். குதிரையாட்டம் முடியும்வரை சின்னண்ணையின் இந்த ‘ஹேய்’ கர்ச்சனையும், ‘டேய்!’ சத்தமும் சனங்களை கட்டிற்குள் வைத்திருக்கும்.

இந்தச் சனம் அடக்கும் வேலையே சின்னண்ணையின் குரலை அகட்டி அகட்டிக் கொடுத்தது.

“குழறி” என்பதற்கு என்னுமோர் காரணம் உண்டு.

சின்னண்ணை முன்னிற்காமல் ஊரில் எந்த நல்லது கெட்டதும் நடக்காது. சின்னண்ணை வராமல் எந்தச் சவமும் சுடனை போனது கிடையாது.

ஆள் முடியப் போவதற்கு அறிகுறியாக சேடம் இழுக்கத் தொடங்கவே சின்னண்ணை ஆஜார் ஆகி விடுவார். ஆள் கண் முடியதும், கண் வாய் பொத்தி, சீவனின் கடைசி நேரப் பயத்தால் வெளியேறிய மலசலங்களை அப்புறப்படுத்தி, கால்கட்டு, வாய்க்கட்டுக் கட்டி குத்துவிளக்கேற்றி... இத்தியாதி கருமங்களையும் யாரும் சொல்லாமலே செய்து முடித்ததும் உடையவரிடம் “குழறட்டே?” என்று கேட்பார். அவர் தலையசைத்ததும் ‘ஐயோ’ என்றை ஐயோ’ என்ற ஒரு பயங்கரக் குரல் சின்னண்ணையின் கண்டத்தில் இருந்து புறப்பட்டு ஒரு மைல் சுற்று வட்டம் வரை போகும். இந்த அசுரக் குரலைக் கேட்ட குழந்தைகள் தாய்மாரின் மடிக்குள் புகுந்து கொண்டு வீரீடும்.

இந்தக் குலைநடுங்க வைக்கிற குரல் வந்த திக்கை வைத்துக் கொண்டு ஊர்ச்சனங்கள் இன்ன வீட்டில் இழவு என் ஊசித்துக் கொண்டு வரத் தொடங்குவர். இந்தக் குழறல் கலையாலும் சின்னண்ணைக்கு குழறி என்ற பட்டப் பெயர் வந்திருக்கலாம்.

மாடுகளுடன் சின்னண்ணை பலவித சுருதி பேதங்களுடன் பேசுவார்.

சின்னண்ணையின் ஒவ்வொரு மாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு பெயருண்டு. மயிலை, வெள்ளைச்சி, சிவப்பி, கறுப்பி, நரைச்சி என்று நிறங்களைக் கொண்ட பெயர், சுட்டிச்சி — நெற்றியில் சுட்டி உள்ளது. மொட்டைச்சி—கொம்

புகள் இல்லாதது, ஆடுகொம்பி இரண்டு கொம்புகளும் சுயாதினமாக அசையக் கூடியவை, மலடியன் கண்டு - ஆறு வருடங்கள் கண்டுபாடாமல் இருந்த பசுவொன்று, ஏழாம் வருடம் கருத்தரித்து ஈன்ற காளைக் கன்று. தலை சுழற்றி - சுட்டில் இருக்கும் போது தலைபை வலம் இருந்து இடமாக எப்போதும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் மாடு. இவ்வாறு தனித்தனி அடையாளங்களைக் கொண்ட பெயர்கள்.

ஒவ்வொரு மாட்டிற்கும் தங்கள் பெயர் தெரியும். ஐந்து முலைச்சி நில் என்றால் மற்ற மாடுகள் போக ஐந்து முலைச்சி நிற்கும்.

மேய்ச்சலுக்கு மாடுகளை அவிழ்க்கும்போது சின்னண்ணை

அவற்றிடம் செல்லம் பொழிவார். அப்போது அவரின் குரலைப் புதிதாகக் கேட்கிறவர்கள் இவரை அந்தச் சிம்ம கர்ஜனைக் காரன் என்று ஆச்சரியப்படுவார்.

“ஓ...வ் ஓ...வ்! கொஞ்சம் பொறடி, ச்.....கே நக்காதை சனியன், உமக்கு அவ்வளவு அவசரமோ” என்று அவர் மாடுகளுடன் குலாவும் போது குரல் இளகி பாகாக இருக்கும்.

அன்று சின்னண்ணையின் மாடுகள் இலுப்பையடிப் பிள்ளையார் கோவில் கேணியடிக்கு வரும்போது மணி பதினொன்று. மாடுகள் கேணியில் இறங்கி நீர்குடித்தன. அவசரம் அவசரமாக கேணியில் இறங்கி மாடுகள் ஆறு தலாக வெளியே வந்தன.

வர்ண, கறுப்பு வெள்ளை புகைப்படங்கள்

வீடியோ பதிப்பிப்பு

இவை அனைத்தும்

மிக்சிங் செய்து தரப்படும்.

கே. எஸ். ஆர். போட்டோஸ்

766, கே. கே. எஸ். ரோட்.

தட்டாதெருச் சந்தி,

யாழ்ப்பாணம்.

அதுவரை அனலாகப் பொரிந்து கொண்டிருந்த வெய்யில் மறைய, இருந்தால் போல் கிழக்கே மப்புக் கட்டியது. கிழக்கு மூலையில் கோப்பாய்க் கடலுக்கு மேலே வானம் இருளத் தொடங்கியது. அனலை வாரி இறைத்த காற்று திடீர் என தணிந்து திசை மாறி வடக்கு நோக்கி வீசத் தொடங்கியது.

சின்னண்ணை வலதுகையை புருவ் மேட்டின் மேல் வைத்து ‘சன்சேட்’ ஆக்கிக் கொண்டு வானத்தின் கிழக்கே பார்த்தார். இருண்டிருந்த கிழக்குப் பகுதியின் சூல் கொண்ட மேகங்கள் சிறிது சிறிதாக மேற்கு நோக்கி நகரத் தொடங்கின. ஆனாலும் மேற்குப் பகுதியில் இன்னமும் வெய்யில் எறித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சில மாடுகள் தம் மூஞ்சையை மேலே தூக்கி மோட்பம் பிடித்தன பெருமழை வரக்கூடிய அத்தனை சாத்தியக் கூறுகளும் சின்னண்ணைக்குத் தென்பட்டன.

சின்னண்ணை மாடுகளை மறுபடியும் பட்டி நோக்கித் திருப்ப முற்பட்டார். மேய்ச்சலுக்கு எளிப் புறப்பட்ட மாடுகள் மேய்ச்சல் இல்லாமல் பட்டிக்குத் திரும்ப மறுத்தன மாடுகள் பட்டினியால் கிடந்தாலும் பரவாய் இல்லை ஆனால் இந்த முதல் மழையில் நனையக் கூடாது, இதில் சின்னண்ணை வலு கண்டிப்பு.

கடும் வரட்சிக்குப் பின் பெய்கின்ற முதல் மழை சூட்டைக் கிழப்பி விடுகிறதென்றும் அந்த மூல் மழையில் நனைகின்ற மாடுகள் நோய்வாய்ப்படுகின்றன என்றும் சின்னண்ணை சொல்வார். வரட்சி

யின் பின் முறையாக இரண்டு மழை பெய்து பூமி ஆறி குடு தணிந்தபின் பெய்கிற மழையில் 24 மணித்தியாலமும் மாடுகள் நனையலாம். ஆனால் முதல் மழையில் நனையக் கண்டிப்பாய் சின்னண்ணை விடமாட்டார்.

அத்தனை மாடுகளையும் பட்டிக்குத் திருப்பிவந்து கொட்டிலினுள் சுட்டி முடிக்கும்போது சின்னண்ணை நன்றாய்த்தான் களைத்துப் போனார். ஆனால் முதல் மழையில் மாடுகளை நனைய விட்டாமல் காப்பாற்றிய பெருமிதம், அவரின் வெள்ளைத் தாடி மட்டிய முகத்தில் தெரியாவிட்டாலும் கண்களில் தெரிந்தன.

அந்த முறையைப் போக் கோடை ஒரு முறையும் கொழுத்தியதில்லை. பருவ மழை பந்தி இன்றுதான் குறி காட்டுகிறது. இந்த ஓர் மாதமும் கொழுத்திய வெய்யிலின் வேகரம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல பகலும் இரவும் வித்தியாசம் இன்றி நிலம் கொதித்து பாலையாய்க் கிடந்தது. பவனம் எந்த வித அசைவும் இன்றி இறுகி, மரங்கள் அசையாக வானத்து நீருக்கு இறங்கி நின்றன.

கோப்பாய் கிராமத்தின் களி மண் பூமி, பாளம் பாளமாக வெடித்து நீருக்கு வாய் பிளந்து நின்றது. சம்பைப் புற்கள் கருகி மடுகள் மேயமுடியாமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து வானத்தை நோக்கி கந்ததின, நாச்சிமார் கோவில் தாளை மரங்களின் அரிவாள் போன்ற இலைகள்கூட பழுத்து பொன் நிறமாகிவிட்டன.

பருவம் பொய்த்து ஒருமாத காலமாய் அவிச்சலும் புளக்க முமாய் உறுத்திய கால நிலை இன்றுதான் சற்று நெகிழ்ந்து

கொடுத்தது. புளுக்கம் தாங்க முடியாது பெண்கள் தங்கள் மார்புச் சட்டையையும், முதுகுச் சீலையையும் அடிக்கடி இழக்கி விடுவது போன்று ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்தின் பின்பு மரங்கள் தங்கள் இலைகளை ஊதத் தொடங்கிய காற்றில் இழக்கி விட்டன.

பெருமழை கொட்டத் தொடங்குவதற்குரிய அத்தனை ஆயத்தங்களும் தென்பட்டன. ஆனால் அத்தனையும் ஏமாற்றத்தில் முடிந்தது.

பதினொரு மணிவாக்கில் கருக்கட்டிய மேகங்கள் மெல்ல மெல்ல அசைந்து இரண்டு மணியளவில் மேற்கே சென்று மறைந்தன. இரண்டு மணியின் பின்வானம் நிர்மலமாக பவன மண்டலம் பழையபடி இறுகி விட்டது. வாடிச் சோர்ந்து மரங்கள் மீண்டும் அசையாது வானத்து நீர் வேண்டி பிராத்தனையில் இறங்கின. அன்று இரவு வடக்கு மூலையில் மின்னல்கள் மின்னத் தொடங்கின. மழைக்கிண்ணிகள் உயர் ஸ்ருதியில் இறைந்தன. கிணற்றுத் தவளைகள் முதல் மழைக்கு கட்டியும் கூறி 'றிக், றிக்' பாடின. வெளவால்கள் தெற்கிருந்து வடக்காகப் பறந்தன.

ஆனாலும் அன்றிரவு மழை பெய்தது.

அடுத்த நாள் சின்னண்ணை காலையில் மாடுகளைத் தரவைக்கு கலைத்துக் கொண்டு போனார்.

இரண்டரை மணியளவில் இருந்தற்போல் வானம் இருண்டது. இறுகிய பவனம் மேலும் இறுகி அவித்துக் கொட்டியது. மழை வருவதை முன்கூட்டி உணர்ந்த குக்குறுப் பாச்சான்

கள் அவலக் குரலில் கத்தியபடி வேகமாகப் பறந்தன.

சின்னண்ணை அவசரம் அவசரமாக மாடுகளைச் சாய்க்கத் தொடங்கினார். முதல் மழை பேயாகக் கொட்டப் போகிறது. அதற்குள் மாடுகள் பட்டிக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். வயிற்றார மேயமுன் திருப்பிக் கலைக்கின்ற தம் எஜமானின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிய மாடுகள் மறுத்தன. மாடுகளைக் குரலாலேயே அடக்கியாளுகிற சின்னண்ணை வழமைக்கு மாறாக அன்று நாச்சிமார் கோவில் பூவரசக் கம்பொன்றைப் பிடுங்கி சில மாடுகளுக்கு 'சுரீர் சுரீர்' என வைத்தார். "ஓடு! கெதியாய் ஓடு! மழைக்கு முன்னம் கெதியாய்ப் போ!"

அடிபட்ட மாடுகள் ரோசம் கொண்டு. புழுதி கிழப்பிக் கொண்டு பட்டிக்கு விரைந்தன. அத்தனை மாடுகளையும் கொட்டிலில் அதனதன் இடத்தில் கட்டி முடித்து நாரியை நிமிர்த்தியபோது மழை மேகங்கள் மேற்காய் நகர்ந்து விட்டன.

சின்னண்ணை எரிச்சலுடன் காறி உமிழ்ந்தார். மாடுகளை இனித் திரும்பவும் வயலுக்கு ஓட்டிச் செல்வதென்பது முடியாத காரியம். இன்று மாடுகள் வாழை இலையுடன் அரை வயிற்றை நிரப்ப வேண்டியது தான்.

ஏறத்தாழ ஒரு கிழமைவரை மழை கண்ணாமூச்சி காட்டி சின்னண்ணையை அலைக்கழித்தது. மாடுகளை வயலுக்கு ஓட்டிச் செல்வதும் பின் மழைக்குறி கண்டதும் மாடுகளைக் கலைத்து வருவதுமாக சின்னண்ணை நன்றாய்த்தான் களைத்துப் போனார்.

தொடர்ந்து வெய்யில் கொழுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

ஆனால் மழைக் கிண்ணிகள் இரைச்சலை நிற்பாட்ட வில்லை. மாரிகாலத்தில் கோப்பாய் வயல் வெளி எங்கும் குளமாய் தேங்கி நிற்கும் சண்ணீரில் உணவு தேடி வளசை வருகின்ற சைபீரிய குள்ள வாத்துகளும், கொக்குகளும், நாரைகளும், மடையான்களும் தமது கணக்கில் இம்மியும் பிசகாது வயல் வெளியில் படை படைவாக வந்து இறங்கத் தொடங்கின. பருவ மழை பொய்த்த கதை, அவைகளுக்கு தெரிய நியாயம் இல்லைத் தானே!

தண்ணீர் இல்லாத வயல் வெளியில் அவை கிழித்து வீசப்பட்ட வெள்ளைப் பேப்பர்கள் போல உணவு எதுவும் இன்றி அங்கும் இங்கும் அலைகன. மாண்பு புல் வெளியிலும் கொக்கை நீரிலும் பார்த்தால் தானே அழகு.

இலுப்பையடிப் பிள்ளையார் கோவில் கேணியின் நீர் மட்டம் இருந்தால் போல் உயர்ந்து முதற்படியைத் தொட்டது. வயல் வெளியில் மஞ்ஞக்குக் கூட நீர் இன்றி 'பொடுதலை' யும் 'பிரமியும்' முளைத் திருந்த துரவுகளில் மழை பெய்யாமலே இரவோடு இரவாக அரையடித் தண்ணீர் வந்து விட்டது.

மழை பெய்ய முன்பு இவ்வாறு கோப்பாய் கிராய் பகுதியின் நீர் நிலைகளில் திடீர் நீருயர்வது ஒன்றும் அசாதாரணமானதல்ல.

அன்று என்றும் இல்லாத வாறு புழுங்கி அவிந்தது. பிள்ளையார் எறும்புகள் பிரகாச

மான வெய்யிலில் அவசரம் அவசரமாக முட்டைகளைக் காவித் கொண்டு மேட்டுப் பகுதிக்கு விரைந்தன.

அன்றும் சின்னண்ணை வழக்கம் போல மாடுகளைச் சாய்க்கத் தொடங்கினார். வலசை வந்த கொக்குகளும் நாரைகளும் மாடுகளின் பின்னால் உண்ணிப் பொறுக்குவதற்காக அலைந்தன.

இருந்தால் போல் தென் கிழக்கு மூலையில் மின்னல் பளீரிட்டு கும் முழங்கியது. கருக் கொண்ட மேகங்கள் விரைவாக சாடத் தொடங்கின.

ஆனால் சின்னண்ணை என்றும் ஏமாறத் தயார் இல்லை. மாடுகள் வழக்கம் போல உற்சாகமாக வயலுக்கு விரைந்தன.

இறுகி இருந்த பவனம் இருந்தாற்போல் இழகியது.

திடீர் என காற்று ஒரு சுற்றுச் சுழற்றிக் குப்பை கூழங்களை வாரிக் கொண்டோடியது. மிக மிக வேகமாய் மழை பேசுங்கள் திரண்டு வந்தன. சுழன்று அடித்தது. காற்று. சிறிது சிறிதாக உக்கிரம் கொண்ட கோப்பாய் கடல் வெளியில் வெள்ளை மண்ணுயர் உப்பு பொழிகளும் பெரும் புகாராகப் பறந்தது இங்கிருந்தே தெரிந்தது.

இருந்தாற்போல் ஆலங்கட்டிகள் சட சட என விழத் தொடங்கின. ஒவ்வொரு துளியும் ஒவ்வொரு ஈயக் குண்டு. சின்னண்ணையின் வெற்று மேனி இந்தக் குண்டுத் தாக்குதல் தாங்க முடியாது நோவெடுத்தது. அவர் அவசரம் அவசரமாக மாடுகளை பட்டி நோக்கி விரட்டத் தொடங்கினார்.

தேறிச் சுழன்றடிக்கும் காற்றும் ஆலம் கட்டி மழையும்

மூன்று அடி தூரத்துக்கு அப்பால் பார்வைப் புலனை மறைத்தன. கோப்பாய் கடலுக்கு அப்பால் கைதடி வெளியில் மழை சோனா வாரியாப் பெய்கிற சத்தம் பேய் இரைச்சலாகக் கேட்டது.

இலுப்பையடிப் பிள்ளையார் கோவிலடிக்கு வருவதற்கிடையில் சின்னண்ணை தொப்பலாக நனைத்து விட்டார். புழுதி மணமும், மாடுகளில் பட்ட மழை நீர் கிழப்பிய மாட்டு வாசனையும் ஒரு கதம்ப வாசனை உலகைச் சிருட்டித்தன.

சின்னண்ணை மாடுகளை கொட்டிலில் கட்டிவிட்டு வேர்வையும், புழுதியும், மழைநீரும் சேர்ந்து கரகரத்த உடலை நீராட்டக் கேணியடிக்கு வந்தார்.

காற்று இன்னமும் உக்கிரத்துடன் வீசிக் கொண்டிருந்தது. கங்குமட்டைகளும், காவோலைகளும், தென்னம்பாளைகளும் காற்றின் வேகத்தில் பிடிபுழன்று காற்றில் சிறிது தூரத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு வீழ்ந்தன.

கோவில் கேணியில் முழுகிக் கொண்டிருந்த சின்னண்ணை வருணபகவானுக்கு நன்றி சொல்லி, கிழக்கு நோக்கி கை கூப்பினார். கூப்பிய கை தாழ்ந்தது.

வேகம் வேகமாக வந்த மழை மேகங்கள் வேகம் வேகமாக காற்றில் ஊதித் தள்ளப் பட்டு மேற்கே விரைய கிழக்கு வெளுத்தது. சிறிது நேரத்தில் சூரியன் சிரித்தான்.

சூரியன் சிரிப்பதைக் கண்ட சின்னண்ணைக்கு ஆவேசமே வந்துவிட்டது. காறி 'த்...தூ' எனத் துப்பினார். விரைவு விரைவாகக் கேணியைவிட்டு வெளியே

வந்தார். கோவிலுக்கு முன்னால் கொட்டிக் கிடந்த மண்ணில் பிடியெடுத்து ஆவேசத்துடன் ஊதியெறிந்தார்.

“இன்னும் மூண்டு நாளேக்கை நீ இறங்காட்டி பேந்து உன்னை இறங்கவிட மாட்டன்; ஒ! பாத்துக்கொள்! இது விளையாட்டில்லை. மூண்டு நாளேக்கை நீ இறங்க வேணும்! இல்லாட்டி துளியும் இறங்க விடமாட்டன்” ஆவேசத்துடன் சின்னண்ணை பெரும் குரலெடுத்துக் கத்தினார். இன்னம் இரண்டு பிடி மண்ணெடுத்து தூற்றி எறிந்தார்.

மழைக்கு ஒதுங்கி கோவில் முகப்பில் நின்ற சாணகம் பொறுக்கும் பெண்களும், தோட்டத்தால் மண்வெட்டியுடன் வந்து ஒதுங்கிக் கொண்டவர்களும் சின்னண்ணை யாருடன் இப்படி ஆவேசமாகச் சபதமிடுகிறார் என அறியாமல் திகைத்து நின்றனர்.

சின்னண்ணை மடியில் வைத்திருந்த புகையிலைச் சுருளைக் கசக்கி எறிந்தார். தலை உணர்த்த வைத்திருந்த சால்வையை உதறிக் கோவில் முன் விரித்தார். விரித்த சால்வையுடன் தலையிலிருந்தும், தாடியில் இருந்தும் நீர் முத்துக்கள் சொட்டச் சொட்ட அமர்ந்து கொண்டார்.

கோவிலில் நின்ற சனம் திடுக்குற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சின்னண்ணையின் நெருங்கிய கூட்டாளியான 'கெந்தல்' தம்பர், “சின்னத் தம்பி உதென்ன விசர்வேலை பாக்கிறாய்?” என்றார். சின்னண்ணை யாருடனும் பேசவில்லை. சட யோகிபோல் சம்மணம் இட்ட நிலையில் கோயில் முன் உட்கார்ந்திருந்தார்.

மாலை மயங்கி வந்தது. சின்னண்ணை எழும்பவில்லை. காற்று இன்னும் உக்கிரத்துடனேயே வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஊதல் காற்றில் வெற்று மேனியுடன் இரவு முழுவதும் கொடுக்கிக் கொண்டு தன் பிடிவாதத்துடன் இருந்தார் சின்னண்ணை.

சின்னண்ணை மழையுடன் சபதம் போட்டு கோயில் வாசலில் விரதம் இருக்கும் செய்தி இரவோடு இரவாக ஊரெல்லாம் பரவி விட்டது.

மறுநாள் கிழக்கு வெளித்தது. அன்று இரவு முழுவதும் வெகத்துடன் வீசிய காற்று எங்கோ ஒழிந்து கொண்டது. பவனம் மழையபடி இறுகக் குமைந்தது.

சின்னண்ணையைப் பார்க்க அனேக சனங்கள் கோவில் வாசலில் கூடினர். சின்னண்ணை யாருடனும் பேசாமல் தாடியை நிமிண்டியபடி உட்கார்ந்திருந்தார். எந்நேரமும் வாய்நிறைய புகையிலையைக் குதப்பி 'புளிச் புளிச்' எனத் துப்பும் அவர் அன்று இரவு முழுவதும் புகையிலையைத் தொடவேயில்லை.

எட்டு மணியளவில் கோவில் குருக்கள் வந்து இந்தக் கூத்தைப் பார்த்தார். கோவில் திறந்து பூசை செய்தார். பூசை செய்த கையோடு சின்னண்ணைக்கும் இரண்டு பூப்போட்டு தீர்த்தமும் தெளித்து, “எழும்பு சின்னத் தம்பி! இனி மழை வரும்” என்றார். சின்னண்ணை அசையவில்லை.

அன்று என்ருயில்லாத வாறு வெயில் அகோரம் கொண்டது. 'பாட்டு' வெய்யில் சின்னண்ணையின் உடலைப் பொசுக்கித் தள்ளியது. அவர் உடல் முழக்க சலம் சலமாக வியர்த்து வடிந்தது.

இந்தக் கன்றாவியைப் பார் கச் சகிக்காத 'கெந்தல்' தம்பர் அவசரம் அவசரமாக நாலு பூவரசம் தடிகளை நட்டு, பச்சை ஓலையால் நாலு கிருகு பின்னி மேலே போட்டு, சின்னண்ணைக்கு மேலே சின்னப் பந்தல் ஒன்று போட்டார்.

கொள்ளை சனம் அந்தக் கொழுத்தும் வெய்யிலிலும் சபதம் போட்டு உண்ணா விரதம் இருக்கிற சின்னண்ணையைப் பார்த்துப் போனார்கள். சிலர் அவருக்கு இரண்டு பூப்போட்டு கும்பிட்டுச் சென்றனர்.

அன்று மழை வருவதற்குரிய எந்த அறிகுறியையும் காணவில்லை. மழைக்கிண்ணிகள் தம் இரைச்சலை நிற்பாட்டிவிட்டன. ஒற்றைக் காகம் மட்டும் எங்கோ தொலைவில் இருந்தி விட்டு விட்டுக் கரைந்தது. நேற்றுத் துமித்த மழை ஈரம் அடியோடு காய்ந்து, கோப்பாய்க் கடல் வெளியில் புழுதி பறந்தது.

சின்னண்ணையின் மாடுகள் மேய்ச்சல் இன்றிப் பட்டியில் நின்று முறைவைத்துக் கத்தின. பாவம் இந்த வாய் இல்லாச் சிவன்களுக்காகவாவது மழை பொழிந்து, சின்னண்ணை விரதத்தை கலைக்க மாட்டாரா என சனம் பரிதவித்தது. கெந்தல் தம்பர் “விசரன் வெறும் விசரன், கடவுளோடே சபதம் போட்டு வெல்லேலுமே?” எனப் புறுபுறுத்தபடி மாடுகளுக்குக் கொஞ்சம் வாணையிலை வெட்டிப் போட்டார்.

வானம் வழித்துத் துடைத்து விட்டால்போல் எவ்வித கவனையும் இன்றி நிர்மலமாய் இருந்தது.

வீடுகளுக்குள் இருந்தவர்களுக்கே தாகம் வறட்டி எடுக்க செம்பு செம்பாக நீரை மண்டி

னர். சின்னண்ணை பிற்பகல்
ஒரண்டு மணியளவில் எழுந்து
போய்க் கிணற்றில் கண்ணீர்
அள்ளி வயிறு நிறையக் குடித்
தார். பின்பு பழையபடி இருந்த
பெட்டத்தில் வந்து அமர்ந்து
கொண்டார்.

மூன்றாம் நாளும் வெய்யில்
வறளக் காட்சியது. இரண்டு
கிழமையாய்க் குறிகாட்டிய மழை
குறிகாட்டா ஒழிந்து கொண்ட
து ஆனிமாதத்து வெய்யில்
போல் சூரியன் சுட்டு ரித்தது.
வெய்யிலின் வேகம் தாங்காட்
டாக காகம் ஒன்று ஈங்கோ
ஒரு மரக்கிளைக்குள் ஒழிந்தபடி
சோகமாய் கரைகிறது.

நாளையிலுக்குள் மழை
பெய்தாக வேண்டும்! பெய்யா
விட்டால் சின்னண்ணையின்
நிலைப்பாடு என்ன? சனர்க்குரு
கே கதைபாக இருந்தது.
‘இன்று மழை வருமா? சின்
னண்ணை எழும்புரா?’
என்று சனங்கள் அடிக்கடி
வெற்று வானத்தைப் பார்த்துக்
கண்களினர் ஊர் லெவன்ங்
கண்ணாக்காவில் கொடுப்பாவி
பெய்யு கட்டி. ‘கொடுப்பாவி
சாக கோ கோடி மழை பெய்
யாதோ. பாப்பாவி ச காணோ
மாரிமறை பெய்யாதே’ எனக்
கத்தியாறு ஊர் முழுவதும்
இழுத்து விட்டு சுடலையில்
போட்டுக் கொழுத்தினர்.

பிற்பகல் மணிபாகி வி
டது வானத்தின் எந்தவித
இடிக்கக் குறியையும் காண
வில்லை. காங்கொணா வெய்
யில் பூமியை பழுக்கக் காய்ச்
செய்து.

சனங்களிடையே மொல்லிய
பயமென்று பதட்டமாக உரு
வெடுத்தது. என்ன இடந்தாலும்
எங்கடை சின்னண்ணை அல்
லவா?

பிற்பகல் மூன்று மணிவாக்
கில் ஓர் இராட்சதக் கரும்
பறவை சூரியனை மறைத்தாற்
போல் திடும் என வானம் இருண்
டது. எந்நகித முன்னறிவிப்பும்
இன்றி திடீரென வானம் பொழி
யத் தொடங்கியது. வடகிழக்கு
மூலையில் மின்னல்கள் வெட்டி
அமத்தன. கோடை இடி கொடு
ரமாக முழங்கியது. இடிச் சத்
தத்திற்கு வெருண்ட குயில்கள்
அவலமாய்க் கத்தியாடிபுறந்தன.

ஆயிரம் ஆயிரம் யானைகள்
எங்கிருந்தோ வந்தாற் போல்
காழ்கில்கள் கூடி அவற்றின்
தும்பிக்கை போன்ற பாகம்
கீழிறங்கி மழை சோனாவாரி
யாகக் கொட்டித் தள்ளியது.
வறண்ட பூமி புதுநீரைக் குடித்
துக் குடித்து புளகாங்கித்தது.

கொட்டும் மழையில் ஊர்ச்
சனம் குடை கூட இல்லாமல்
கோவில் முன் கூடிக் கூத்ாடி
னர். ‘அரோகரா! அரோகரா!’
என்ற சத்தம் வானைப் பிழந்
தது. யாரோ ‘சின்னண்ணைக்கு
அரோகரா’ எனக் கத்த சனம்
குதூகலிப்புடன் திரும்பக் கத்தி
னர்.

ஆனால் சின்னண்ணை எழும்
பவில்லை வானமே பொத்துக்
கொண்டது போல, மழை
பொழிந்து கொண்டே இருந்தது.
இடி இடித்து மழை முகில்களைக்
‘கீழ் இறங்க, இறங்கு’ என
வெருட்டித் தள்ள, பயத்தில்
வழி டுறிய முகில்களுக்கு
மின்னல் வெளிச்சம் காட்டி
மழை குமுறிக் குமுறிப் பொழித்
தது.

ஆசை தீர நீரை உட்
கொண்ட பூமி இனிக் காணும்
என உட்கொள்கையை நிறுத்த
மழைநீர் சிறிது சிறிதாக சேரத்
தொடங்கியது. பின் பள்ளத்தை
நாடி ஊர்ந்தது.

தோட்டுக்கு மேற்கே செம்
மண் பூமியில் பெய்த ‘செம்புலப்
பெய்யல்’ நீர் சிறு ஓடையாகி
மகிழடிப் பிள்ளையார் கோவில்
கேணியை நிறைத்தது. கேணி
நிறைந்ததும் வெள்ளம் மீண்டும்
ஓடி வெள்ளவாய்க்கால் ஊடாக
வயலை நோக்கி விரைந்தது.

வரத்து வெள்ளம் கோவி
லடி ஒழுங்கையாலும் நுரைத்து
வந்தது.

ஒழுங்கையால் வெள்ளம்
வரத் தொடங்கத்தான் சின்
னண்ணை எழுந்தார்.

‘அரோகரா’ என்ற ஒரு
பிளிறல் அவரின் கண்டத்தில்
இருந்து பிறந்தது. இடிச் சத்
தத்தை அழுக்கியது.

சனம் ‘அரோகரா’ எனப்
பெல் குரல் கொடுத்து ஆவ
சக் கூத்தாடியது. சின்னண்ணை
கோவில் கேணியில் இறங்கி
இரண்டு ‘முங்கு’ முங்கினார்.
பின் கோவிலினுள் நுழைந்து
நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து
கும்பிட்டுவிட்டு வீட்டை நோக்
கிப் புறப்பட்டார்.

மழை தொடர்ந்து பெய்
பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்
தது. அன்று எல்லார் வீட்டிலும்
சின்னண்ணை சபதத்தை பற்றிய
கையே பக்தி பரவசத்துடன்
அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் வீடு மட்டும் விதி
விலக்கா என்ன? எதற்கும் பகுத்
தறிவுவாதம் புரிகிற மாமாவை
நான் சீண்டினேன்! மாமா
தாடிக்குள்ளால் சிரித்தார்.

‘விசரன், குழறி வெறும்
விசரன்!.. தான் விசராகினத்
தோடே நிலலாமல் சனத்தை
யு விசராக்கிப் போட்டான்.
உனக்கு மழைப் பஞ்சாங்கம்
எண்டு ஒண்டு இருக்குத் தெரி
யுமே? அதிலை விஞ்ஞான

முறைப்படி வானிலை அவதா
னிப்பு நிலைமம் ஒவ்வொரு வரு
டமும் எந்தெந்த மாடத்தில்
எந்தெந்தத் திகதிகளில் எத்
தனை அக்குல மழை பொது
எனக் குறிச்சு வைச்சிருக்கு.
ஒரு ரெண்டு வருசமில்லை.
கடந்த ஐம்பது வருச ‘ரெக்
கோட்டுகள் இதிலை இருக்கு’
என ஓர் புத்தகத்தைத் தூக்கிப்
போட்டு பிரித்துக் காட்டினார்.

இந்த ‘ரெக்கோட்டுகளின்
படி’ மழை ஒரு ஒழுங்கான சிர
மத்துடனே தனக்குத் தானே
ஓர் ஒழுங்கு அமைத்துப் பெய்
யுது இந்தத் தரவுகளின் படி
இந்த வருசம் மழை ஒரு மாதம்
பிந்தித்தான் தொடங்கும் கிட்ட
முட்ட இண்டைய திகதியை
அண்டித்தான் மழை பெய்யும்.
அத்தோடை இண்டைக்கு அமா
வாசை எல்லோ; அமாவாசை
யிலை மாதமும் இண்டைக்கு
பிறக்கிற மாதப்பிறப் பெல்லே.
மழை எப்படிப் பெய்யாமன்
போகும். சப்தம் போடுறாராம்
சபதம்!

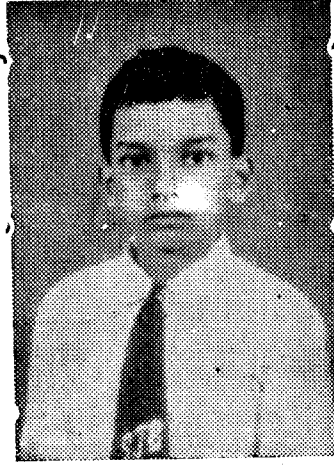
மூன்று நாளைக்குள்ளை
பெய்யாட்டி ஒரு துளியும் இறங்க
விட மாட்டாராம் இவர் பெரிய
அகத்தியர்! மழையை வாவென்
னவும், போவென்னவும் மூண்டு
நாள் தவணை கழிந்து நாளைக்கு
மழை பெய்திருந்தால் குமுறி
யின்றை சாயம் கழனடிருக்கும்
பெய்யிற மழையை என்னத்
தாயல தடுப்பர்? குடைபிடிச்சா’

மாமா மழைப் பஞ்சாங்கத்
தைப் பிரித்து காண்பித்து புள்ளி
விபரங்களுடன் சின்னண்ணை
யின் சபகத்தை ‘பீஸ் பீஸ்’
ஆகக் கிழித்தெறிந்தார்.

எனக்கென்னவோ சின்
னண்ணை மழைப் பஞ்சாங்கம்
என்ற வார்த்தையைக் கூடக்
கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார்
என்றே தோன்றியது.

‘மல்லிகைப் பந்த’-லின் ஆதரவில் பாராட்டு வைபவம்

9-1-9 சனிக்கிழமை பிற்பகல் 4 மணிக்கு மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் சென் ஜோன் பொஸ்கோ மாணவன் 5-ம் வகுப்பு புலமைப் பரீட்சையில் அகில இலங்கையிலும் முதல் இடத்தைப் பெற்றவருமான—

காந்தகுமார் பிருந்தாபன்

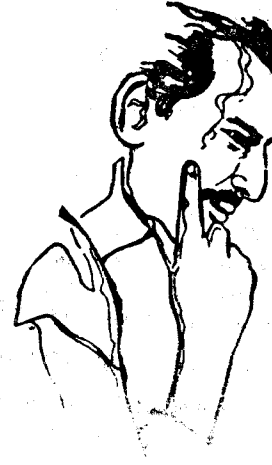
அவர்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாக பாராட்டுக் கூட்டமும் தேநீர் விருந்தும் நடைபெற்றன.

யாழ். மாநகர சபை ஆணையாளர் திரு. வே. பொ. பாலசிங்கம் அவர்கள் தலைமை தாங்கி விழா சிறப்புற நடைபெற இனிதே வழி காட்டினார்.

மல்லிகைப் பந்தலின் சார்பாகச் செல்வன் பிருந்தாபனுக்கு செல்வி பவதாரிணி சிவலிங்கம் மாலை சூட்டினார். மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா வந்திருந்தோர் அனைவரையும் வரவேற்றுப் பேசினார் தலைவர் மதுரையில்: ‘நெருக்கடியான இந்தக் காலகட்டத்தில், மண்ணெண்ணெய் எக்கச் சக்கமான விலையில் விற்கப்படும் இன்றைய குடாநாட்டுச் சூழ்நிலையில் நமது மண்ணைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவன் அகில இலங்கையிலும் முதல் இடத்தைப் பெற்றுத் தேறியிருப்பது நமக்கெல்லாம் புதிய நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றது’ என்றார்.

அடுத்து யாழ். இந்தக் கல்லூரி அதிபர் அ. பஞ்சலிங்கம், கனகரத்தினம் ம. ம. வித்தியாலய அதிபர் ம. இராஜலிங்கம், மத்திய கல்லூரி அதிபர் நாக சண்முகதாசுபதி என்னை, சென்ஜோன் பொஸ்கோ அதிபர் அருட் செல்வி ஜெரோம், பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் சி. வேலாயுதம், முன்னாள் மேயர் வி. நாகராஜா, கலாநிதி எஸ். கே. சிற்றம்பலம், எழுத்தாளர்களான கோகிலா மகேந்திரன், அரு. வை. நாகராஜன், செங்கை ஆழியான் கம்பன் கழக ஜெயராஜ் ஆகியோர் மாணவனைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

இந்தத் திறமை மிக்க சிறுவனை நேரில் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலினால் உந்தப்பட்டுப் பலர் விழாவுக்கு வந்திருந்தனர். மாணவன் பிருந்தாபன் குடும்பத்தினரும் வந்திருந்து நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. முடிவாக தனக்கு இத்தகைய மதிப்பையும் கௌரவத்தையும் நல்கிய விழாக் குழுவினருக்கும், வந்திருந்து சிறப்பித்த ரூபரீயவர்களுக்கும், தனது ஆசிரியர்களுக்கும் பிருந்தாபன் நன்றி கூறினார்.

கேள்வி கேட்பதே ஒரு கலை. அதிலும் புதுப் புதுக் கேள்விகள் கேட்பது அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாகும். பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவது தான் டில் பகுதியாகும். எனவே கலையான, இலக்கியத் தரமான, சிந்திக்கத்தக்க வையான கேள்விகளைக் கேளுங்கள். உங்களிடைய உண்மையான தேடல் முயற்சியை மல்லிகை மூலம் கேட்க முனையுங்கள், ஏனெனில் நானும் தேடல் முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இங்கு உபதேசம் அல்ல நோக்கம். அறிதலே அறிந்து தெரிந்து தெளிந்து கௌவதே அடிப்படைக் கருத்தாகும். இளந் தலைமுறையினர் இத்தத் தளத்தை நன்கு பயன் படுத்தலாம். இதனால் நான் படித்த, சிந்தித்த, அனுபவித்த, உணர்ந்த சுவைவற்றையும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

— டொமினிக் ஜீவா

தூண்டி

● மல்லிகை இதழ்களில் உங்களைப் பற்றி இவ்வளவு ‘ஒபனா’ க எழுதுகிறீர்களே இதனால் உங்களுடைய ‘இமேஜ்’ பாதிக்கப்படாதா?

கோப்பாய், ச. நற்குணம்

நான்கு தஸாப்தங்களுக்கு மேலாகப் பேனா பிடிய்பவன் நான். ஒரு சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன். பொய் சொல்லக் கூடாது. ‘நான் அரசு பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்; டாக்டருக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். கலைக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற மன ஆதங்கத்தினால் நடிக்க வந்துள்ளேன்’ எனப் பேட்டி கொடுக்கும் மூன்றாந்தரச் சினிமா நடிக்கை புளுகலாம். எழுத்தாளன் ஆத்மசுத்தம் நிரம்பியவன்; புளுகல்

கூடாது. நான் என் வாழ்வின் உண்மைகளைக் கூறுவதால் எனது ஆளுமை பங்கமடையக் கூடுமென்றால் நான் அகைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப்பட மாட்டேன். இந்த மண்ணின் பிற்காலத் தலைமுறையினருக்கு நான் யார்— எப்படிப்பட்டவன்— எந்தெந்த நெருப்பாறுகளைத் தாண்டி வந்தவன் என்பதை ஆவன பூர்வமாகப் பதிய வைப்பதற்காகவே எனது குறிப்புக்களைச் செதுக்கி வைக்கின்றேன்.

● துரோணாச்சாரியார் ஏகலைவனிடம் குரு தட்சணையாக அவனுடைய பெருவிரலைக் கேட்டது சரியா?

மல்லிகை, க. மோகன்

படு அரக்கத் தனம்! புராணப் பஞ்சுக்களால் இதற்குச் சமாதானம் சொல்லப் படுகின்றது. எங்கள் நம்பட்டாம்! ஏகலைவன் தொடர்ந்து வில்லைப் பாவித்தால் கானகத்தின் சமநிலை பாதிக்கப்பட்டு விடுமாம்! மிருகங்கள் அனைத்தையுமே கொன்றொழித்து விடுவானாம். அதுதான் சரியென்றால் கட்டைவிரலைக் கேட்காமல் உண்பதற்கு அல்லாமல் வீணாக ஆயுதத்தைப் பாவிக்க கூடாது என உறுதி கேட்டிருக்கலாமே. அவன் சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனாய்ச்சே! ஏன் செய்யவில்லை? துரோணரின் சங்கதி அதல்ல. ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமை குடிமைகளை வைத்துக் கட்டியாண்ட பரம்பரை. அந்த அடிமை குடிமைகளுக்குள் ஒருவன் தலையெடுத்து வருவதை இயல்பாகவே விரும்பமாட்டா. காரணம்தெரிந்ததே. நாளைக்குத் தமக்கு ஒரு சவாலாக அவனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் தலையெடுத்து விடுவார்கள். தங்களுது ஆதிக்கம் சரியத் தொடங்கிவிடும். இது தான் ஆச்சரியாரின் பயம். என்ன சாத்திரம் ஒதியென்ன — என்ன நேர்மை பேசியென்ன — என்ன மதமேற்கோளைக் காட்டியென்ன அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை நிரந்தரமாக அடக்கி வைப்பதற்கே துரோணர் போன்றவர்கள் சார்பாக நின்று நிலைத்துள்ளனர். இந்தப் பருப்பு இன்றைய இளந் தலைமுறையினிடம் வேகவே வேகாது!

● இந்தப் பிரதேசத்தில் பெரிய பணக்காரர்களை எப்படி இனம் காணலாம்?

கன்னாகம், ம. மகேந்திரன்

இது வெகு கலபம். கோடிப் பக்கம் விறகு அம்பாரமாக அடுக்

கப்பட்டிருந்தால், அல்லது வீட்டுச் சாய்ப்புப் பக்கமாக ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மண்ணெண்ணெய்ப் பரல்கள் மறைத்து வைத்திருந்தால் கட்டாயம் அவர் பணக்காரர் என்று கண்டு பிடிக்கலாம்.

● நாட்டில் தற்போதைய நாகரிகத்தைப் பார்க்கும் போது எமது தமிழ் கலாசாரம் அறிவுற்று வருவது போலத் தெரிகிறது. இக் கணம் மாற்றியமைக்க நீங்கள் கூறும் அறிவுரை யாது?

கொட்டடி, பூ, முல்லை

தலைமுறைக்குத் தலைமுறை இந்த குற்றச் சாட்டைச் சொல்வதே ஒரு வழக்கமாகி விட்டது. ஆண்கள் இன்று சட்டை போடுகிறார்களே, கிராப் வைத்துள்ளார்களே, பெண்கள் கவுன் அணிகிறார்களே இவைகள் தமிழ்க் கலாசாரமா? இவைகளைப் பார்த்து நாம் பெருமூச்சு விட்டால் நாம் இருக்க வேண்டிய இடத்திற்குப் பெயர் மியூனியம். போத்துக்கீஸ்காரன் வந்தான்; டச்சுக்காரன் வந்தான்; பின்னர் வெள்ளைக்காரன் வந்தான்; போனான். நமது அடிப்படை ஆதார கலாசாரம் அழிந்து போகவில்லை. அவைகளில் உள்ள நல்லவற்றை எடுத்து நமதாக்கிக் கொண்டோம். கலாசார அழிவு என்பது பண்பாட்டோடு சம்பந்தப்பட்டது. எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை உண்டு. நமது அடிப்படைக் கலாசாரம் என்றும் அழிய முடியாது. இடையிடையே சில மாறுதல்கள் வரலாம். அவற்றை நாம் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். பாடிப் பட்டத் தேவையில்லை. ஏனெனில் உலக நியதி அது.

● நான் காணும் போதெல்லாம் நீங்கள் ஒரே மாதிரி உடையில் தோன்றுகின்றீர்களே.

இதற்கு ஏதாவது கொள்கை அல்லது காரணம் உண்டா?

கரம் பன், செ. விஜேதரன்

நான் எனது 18வது வயதில் இந்த உடையை அணிவதே தொடங்கினேன். ஒரு மனிதனின் ஆளுமையை ஒருவாக்குவதில் உடையும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. இளம் வயதிலேயே தைப் புரிந்து கொண்ட நான் என்னை நானே உருவாக்க முனைந்தேன். மிக எளிதையாக அதே சமயம் மிகக் கவனமாக உடை உடுத்தத் தொடங்கினேன். தெழிலில் கைத் தொழிலாளியாகவே வாழ்வைத் தொடங்கினேன். உடையையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பார்த்த பலர் என்னை 'மான்டர்' என அழைக்க முனைந்தனர். நானும் மனசிற்குள் ஒரு ஆசிரியராகவே கற்பனை பண்ணி இயங்க முனைந்தேன். உடை என் சிந்தனையை உருவாக்கிற்று. சிந்தனை என்னைக் கடைசியில் மல்லிகை ஆசிரியராகியது. கடைசியில் ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்லுகின்றேன். ஒன்றரை மாசங்கள் நான் ரஷ்யாவில் தங்கியிருந்தேன். அங்குதான் நான் கோட்டுக்குடல் கணப் பட்டேன். அங்கே இந்த புகைப் படங்களைக் கூட நான் நண்பர்களுக்குக் காட்டியதில்லை!

● சில கலைஞர்கள் 'அடக்கம் அடக்கம்' என்று தர்மை ஆமை போலக் கூட்டுக்கள் கூட்டிக் கொள்கின்றனர். உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

மட்டுவில், எம். காந்தகுமார்

மகாபலிபுரம் கற் கோயிலைப் படைத்த கற் சிற்பிகள் தஞ்சை, மதுரை மீனாட்சி அம்மன் ஆலயங்களை உருவாக்கிய கலைஞர்கள் இதைச் சொன்

னல் நான் நம்பத் தயார். ஏனெனில் அவர்கள் நாமம் எந்த இடத்திலுமே பொறிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை; நம்பலாம். இன்றை கலைஞன் தனது படைப்பின் மீது அல்லது விளம்பரத்தில் தனது பெயரை அச்சிட அனுமதிக்கின்றான். இதில் என்ன அடக்கம் இருக்கின்ற தெறு எனக்குத் தெரியவில்லை இது ஒரு பெரிப்பந்தா! வெற்றுத்தற்பெருமை! மேலாக கலைஞர்கள் பத்திரிகைக்காரர்களுடன் ஒத்துழைப்பார்கள். இப்படிப் பந்தா காட்டமாட்டார்கள். அதற்காக அவர்கள் விளம்பரப் பிரியர்கள் அல்ல. கலைஞன் ஒரு கருக்கைக் கொல்ல ஒரு கலைக் கல்வி. உதைச் கொல்லும் அந்தக் கலைஞனைத் தெரிந் வைத்திருக்க வேண்டியது மக்கள் கடமை. இவை இரண்டிற்கும் தொடர்புச் சரடாக இருப்பது பிரகரத் எங்கள் இதைப் புரிந்து கொள்வது சகலருக்கும் நல்லது.

● உங்களுடைய தினசரி நடவடிக்கைகளை விரிவாக எழுத்து வடிவில் தர இயலுமா?

மந்துவில், ஆர். தினகரன்

இங்கு இயங்கிக் கொண்டிருக்கு எழுத்தாளர்களில் தினசரி அதிகமாகப் பல்வேறு வகைப் பட்ட மக்களைச் சந்தித்துப் பேசி உரவாடி, நடப்பைப் பதிவுபடுத்துவது ஒருவர்களால் நன்றே முன்மையானவன். காலை 6 மணிக்குத் துயில் எழுவேன். காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு 7 மணிக்குக் கைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு காரியாலயத்திற்கு வரும் வழியில் நண்பர் ஒருவரிடம் காலைத் தினசரிகளைப் படித்து முடிப்பேன். 8 மணிக்கு அலுவலகத்தைத் திறந்து கட்டி. சந்தனக் குச்சுக் கொழுத்தி வைத்துவிட்டு

மல்லிகையின் அன்றைய வேலைகளைப் பட்டியல் இடுவேன். 8-30 க்குச் சந்திரசேகரம் வருவார். வந்ததும் ராலைச் சாப்பாடு சாப்பிடுவேன். பின்னர் அன்றைய அச்சுக் கோக்கும் வேலைகளை அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் ஸைக்கிளில் புறப்படுவேன். கல்கி புகைப் பட நிலையம் செல்வேன். பின்னர் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்று நண்பர்களுடன் உரையாடி மகிழ்வேன். தொடர்ந்து நண்பர் சிவலிங்கம் வீட்டிற்குச் சென்று தேநீர் அருந்துவேன். பேபி போட்டோவை எட்டிப் பார்த்து 'பப்பா' விடம் சுகம் விசாரிப்பேன். அப்படியே கம்பன் கழகம் புறப்படுவேன். நண்பர் ஜெயராஜ் இருந்தால் சிறிது நேரம் தாமதம். இல்லையென்றால் நேரே கச்சேரிக்குப் படை யெடுப்பேன். அங்கு நண்பர்களைச் சந்திப்பேன். செங்கை ஆழியான் இருந்தால் சிறிது நேரம் கதையளப்பேன். வரும் வழியில் புனிதவளன் அச்சுத்தில் ஜோசேப் பிரான்ஸிஸ் அடிகளுடன் அளவளாவுவேன். வழி தெருக்களில் இனங் காணப்படும் சுவைஞர்களுக்கு மல்லிகை இதழ்களை விற்பேன், அல்லது நின்று சம்பாஷிப்பேன். அப்படியே பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் சிறிது நேரம் தரிப்பேன். புத்தகங்களைக் கண்களால் மேய்ந்து பார்ப்பேன். பகல் 12க்கு காரியாலயம் திரும்பினால் புறப் திருத்துதல், படைப்புக்களைப் படித்துப் பார்த்தல் இடம்பெறும். சரியாக ஒரு மணிக்கு

வீட்டுக்குச் சென்றால் பிற்பகல் 3 மணிக்குத்தான் திரும்புவேன். வீட்டில் சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் ஒரு குட்டித் தூக்கம் இடம்பெறும். 5 மணிவரைக்கும் கடிதம் எழுதல், வருகிறவர்களுடன் கலந்துரையாடுதல்கள் இடம்பெறும்.

மாலை 5 மணிக்குப் புறப் பட்டால் நண்பர் மனோகர பூபன் இல்லத்தில் சிறிது நேரம் தங்கல்; உதயன் வித்தியாதரனுடன் சற்று நேரம் இளைப்பாறுதல்; அப்படியே புறப்பட்டு நல்லூருக்குப் போவேன். மாநகரசபை ஆணையாளர் வீட்டில் அவரைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த பின்னர் கந்தன் கோயில் முன்றிலுக்குப் போனால் அங்கு டாக்டர் நந்தி காணப்படுவார். பக்கத்தே பாங்க் நண்பர் பால் சுந்தரம் தென்படுவார். அவர்களுடன் அன்றைய பேப்பர் நிலைபரம் பற்றி உரையாடி மகிழ்வேன். மாலை 7 மணியளவில் வீடு திரும்புவேன். வீட்டில் நான் எழுதுவதில்லை. பேரன் சந்துருவுடன் விளையாடுவேன். படிப்பேன். சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு என்னை நானே மறுபரிசீலனை செய்து கொண்டே யோசிப்பேன். படுப்பேன். எனது தினசரி நிகழ்ச்சிகள் இதுவே. இதில் முன்னர் பின்னர் மாற்றமிருக்கலாம். சிலர் வீடுதேடி வருவதுண்டு. எனக்கு அது உவப்பானதல்ல. நான் முழுவதும் வெகு சனங்களுக்கே ஒப்பக் கொடுத்த என்னை வீட்டில் சிரமப்படுத்துவது நியாயமில்லை. என்னைப் புரிந்தால் சரி. ●

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR
NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

**223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.**

இச்சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியீடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சுத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்.